ÍGY DOLGOZTAK A BITANGOK! Író: Fiala Ferenc.
KIADJA AZ ÉBREDÕ MAGYAROK EGYESÜLETE IV. SÖRHÁZ U. 3

Manno Miltiades plakátja

Ötszázkilencven halott emlékének.
Néhai Mannó Miltiades híres ellenforradalmi plakátja, amely közvetlenül a rémuralom bukása után jelent meg és egész Európában általános feltûnést keltett. A zsidó kritika annakidején élesen támadta ezt a plakátot, de ma már tudjuk, hogy azóta a bolsevizmus vörös valósága kegyetlenkedésben magasan túlszárnyalta a mûvész képzeletét. Ennek a nagyszerû plakátnak felhasználásával terveztük meg könyv címlapját.

ELÕSZÓ a harmadik kiadáshoz

A magyar közönség legnagyobb hibája, hogy végtelenül gyorsan felejt és idõnek elõtte megbocsát. Két évtized alatt hajlandó volt elfelejteni 1919 véres napjait és késznek mutatkozott olyan bûnök és vétkek megbocsátására is, melyek alól nincs felmentés és amelyekre semmiféle nacionalizmus nem adhat bocsánatot.

A magyarországi tanácsköztársaság bûneirõl van szó. És azokról, akik ezeket a napokat és eseményeket elõidézték. Egy szûk keretek közé határolt társadalomról, melynek tagjai társadalmi állásra való tekintet nélkül egyek voltak a bûnben és a nagy magyar értékek megsemmisítésében. Ezek számára pedig nincs bocsánat és nincs bûnük felejtése.

Ébereknek kell lennünk, mert a bolsevizmus megszállottjai épp oly fanatikusan gyûlölnek mindent, ami a nemes értelemben vett európai keresztény kultúrához tartozik, mint ahogyan ennek a kultúrának nagy, világnézeti védelmezõje, a nemzetiszocializmus gyûlöl mindent, ami kapcsolatban áll a bolsevizmussal. Nagy korunk két világnézet roppant mérkõzésének az idejét éli, s tudjuk, hogy ebben a harcban az egyiknek el kell pusztulnia. És a döntést csak a rövidlátó nyárspolgár bízza a fegyverek erejére. A döntés és a gyõzelem beton alapja a lelkekben pihen. Az ismeretlen kisemberek és a milliók lelkében.

És ezért íródott ez az emlékeztetõ.

Hogy emlékezzünk azokra a napokra, amikor egy Kun Béla jelentette a magyar államot és egy Pogány József a magyar haderõt. Emlékezzünk és szégyenkezzünk, hogy valamikor ilyen mélyre, süllyedtünk.

*

Az "Így dolgoztak" elsõ kiadása 1941. novemberében két hét alatt elfogyott; ma 1942 áprilisában pedig már a harmadik kiadásnál tartunk. Ez azt bizonyítja, hogy erõsek és egészségesek vagyunk és emlékezni akarunk azokra a napokra, - arra a 133 napra, amelyet soha, soha nem fogunk elfelejteni.

F. F.

I.

1919 március 21.

Szürkén, álmosan ébredt, ezen a napon, az októberi forradalom piszkos levegõjében fuldokló magyar fõváros. Az éjjel az utcákon gépfegyverek kattogtak, fegyverek dördültek el. Ezek a jelenségek nem okoztak nagyobb feltûnést, hiszen 1919 márciusában jártunk és ebben az idõben úgy a fõváros, mint a vidék lakossága már sok mindenhez hozzászokott. De ez a reggel mégis különbözött az addigi reggelektõl; a száguldó autók gyanús, eddig csak a kültelkeken látott figurákkal megrakva rohangáltak a városon keresztül. Délfelé már suttogták a hírt, hogy Károlyi Mihály a magyar történelemnek ez a legszégyenteljesebb alakja lemondott és átadta helyét a kommunistáknak. Senki nem tudott semmit, csak a hírek izgatták és kínozták a sokat szenvedett város lakóit. Pénteki nap volt . . .

A belvárosban és a közeli budai utcákon vörös zászlót cipelõ csirkefogók ordítoztak: Éljen Kun Béla! Éljen a proletárdiktatúra! A bizonytalanságot növelte, hogy a szociáldemokrata nyomdászok már napok óta sztrájkoltak, s az ország nem értesülhetett a március 20-ika délutánján lezajlott eseményekrõl. Pedig ezen a délutánon sokminden

olyan dolog történt, amelyet azóta, 22 esztendõn keresztül próbált letagadni a magyarországi szociáldemokrata párt. Ezen a délutánon, 1919 március 20-án kapta meg Károlyi Mihály a Vyx-féle jegyzéket, amely elsõ ízben határozta meg a trianoni Magyarország határait. Károlyi Mihály nem vállalta a felelõsséget, a szociáldemokraták egy, a kommunistákkal koncentrációs kabinet megalakítását követelték. A Conti utcai vezetõk délután fél négykor felkeresték a gyûjtõfogházban Kun Bélát, akivel megállapodtak, elkészítették a hírhedt szociáldemokrata-kommunista egységokmányt és a hatalmat Kun Bélának és a vörös forradalom többi vezetõ kolomposának a kezébe tették le.

Március 22-én, mindezen elõzmények tudta nélkül, a sztrájk után megjelenõ lapokból arról értesült a magyar közönség, hogy a Magyarországi Szocialista Párt jelentése szerint a proletariátus vette át a hatalmat, melynek feje a Forradalmi Kormányzótanács. Ezen a napon ismerkedett meg a magyar közönség a népbiztos elnevezéssel. A Kormányzótanács elnöke a Szociáldemokrata Párt elnöke, az erõszakosságáról híres Garbai Sándor lett A Forradalmi Kormányzótanács tagjai 90 százalékban zsidók és szociáldemokraták. Fontos szerephez jutott a zsidó Kunfi Zsigmond, az ugyancsak zsidó Pogány József, továbbá Varga Jenõ, Bokányi Dezsõ és Csizmadia Sándor. Az igazi vezéri tanácsot azonban három zsidó Kun Béla, Vágó Béla és Szamuelly Tibor jelentették, akik mellett az egész kommunizmus alatt Nyisztor György, Vántus Károly, Hamburger Jenõ, Székely Béla, Hevesi Gyula, Szántó Béla, Rákosi Mátyás és Fiedler György mûködtek a legszorgalmasabban.

Az utca hangulata egyszerre megváltozott és a fõvárosban és a vidéken rövid 24 órán belül mindenki megérezte, hogy mit jelent ez a szó: szovjet. A vörös bitangok elsõ feladata volt az ú. n. Forradalmi Törvényszék felállítása. Ennek a vészbíróságnak a tagjai nem jogászok, nem bírák, hanem kültelki csirkefogók, lezüllött csaposlegények, zsidó intellektuellek és körözött betörõk voltak, akiknek mindössze egy feladatuk volt: minél több halálos ítéletet hozni.

Kun Béla a proletárdiktatúra elsõ napján napilappá alakította a hírhedt Vörös Újságot, amely addig, mint hetilap jelent meg Kun Béla szerkesztésében. A Károlyi-forradalom szociáldemokrata vezérei által elvetett rózsaszínû mag vörös virággá érett. A virág színét a kiöntött vér és a legyilkolt áldozatok véres verejtéke adta.

Ma húsz esztendõ távlatából nyíltan és a felelõsség teljes tudatával írhatjuk, hogy a magyarországi kommunizmus rémuralmát részben a liberalizmus, részben a magyarországi Szociáldemokrata Párt, de legnagyobb részben a magyarországi zsidóság készítette elõ. Az elsõ magvetõk hazai szabadkõmûveseink voltak, kiknek vezetését a leggyalázatosabb munkával öntözte és fejlesztette a magyarországi marxizmus.

1918 októberében a szociáldemokraták kezébe futott össze a hatalom és húsz esztendõ múltán nincs semmiféle joguk és alapjuk, hogy megtagadják önnön múltjukat. Amíg az õszirózsás forradalom hatalmasai a rendelkezésükre álló eszközökkel meggátoltak minden egészséges nacionalista megmozdulást, addig szabad kezet engedtek a kommunistáknak és minden ellenzés nélkül tûrték, hogy az 1918 december 19-én a budapesti Nyugati pályaudvaron megérkezõ Kun Béla a legaljasabb módon izgasson ebben az országban. Õk voltak azok, akik hetilap engedélyt adtak a szociáldemokrata vezetés alatt álló munkásbiztosító pénztár elzüllött tisztviselõjének, aki Budapestre érkezése után a Visegrádi utca 15-ös számú házban kezdte meg a bolsevista eszmék mocskos fáklyájának, a Vörös Újság címû hetilapnak szerkesztését. Budapestre érkezése után Kun Béla azonnal

megkezdte a munkát, amelyben a zsidó Vágó Béla dr. és az ugyancsak zsidó László Jenõ voltak legfõbb segítõtársai.

December 21-én tartotta meg Budapesten Kun Béla elsõ elõadását Kommunizmus és földkérdés" címmel. A guruló rubel lassan, de biztosan végezte a maga munkáját és alig pár héttel Budapestre érkezése után az európai bolsevizmusnak ez a magyarországi zsidaja már arra vetemedett, hogy december 31-én egy vörös martalóccsapat élén személyesen támadja meg a népligeti honvédlaktanyát.

A Vörös Újság Visegrádi utcai szerkesztõségébõl irányították a munkát", s a magyarországi Szociáldemokrata Párt akkor is jóváhagyólag tûrte azt, amikor 1919 február 21-én Kun Béla csatlósai támadást intéztek a Népszava Conti utcai szerkesztõség ellen. Hogy a szociáldemokrata védõrség milyen ellenállást" tanúsított a kommunistákkal szemben, azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a támadás 8 halottja közül 7 a nagyszerû magyar rendõrség tagjai közül került ki. De nem menti az õszirózsás szociáldemokrata pártot az sem, hogy február 22-én a gyûjtõfogházba szállíttatta a kommunista párt vezetõit. Névszerint Kun Bélát, Vágó Bélát, Rabinovits Józsefet és Rabinovits Andort, László Jenõt, Jancsik Ferencet, Rákosi Mátyást, Korvin-Klein Ottót, Lékai Leitner Istvánt, Seidler Ernõt, Nánássy Györgyöt és Somló Dezsõt. A vörös betyárok lakat alá való tétele azonban csak névleges volt, mert a lefülelt bolsevisták a gyûjtõfogházban állandóan tanácskoztak és miniszterekhez hasonlóan küldözgették utasításaikat szabadlábon lévõ híveiknek.

1919. március 21-én kinyíltak a gyûjtõfogház és a magyar börtönök ajtajai, s az országát elözönlötték azok, akiknek egyetlen célja a rablás, a gyilkolás és a pusztítás volt. 133 napon keresztül Kun Béla, ez az elzüllött zsidó újságíró és volt szociáldemokrata alkalmazott állott az ország élén. Az õ parancsára vártak a fegyverek és 133 napig az õ akaratától függött becsületes magyarok élete. Ezekben a napokban érkezett Budapestre Arnaldo Fraccaroli olasz újságíró, aki naplójában az alábbiakat írta Kun Bélával való találkozásáról:

Kun Béla két titkára jelenlétében fogad. egyikük, Alpári elvtárs figyelni látszik minden szavára. Mintha attól tartana, hogy a magyar bolsevizmus vezére meggondolatlan kijelentésekkel kompromittálja magát. Kun Béla azonban nincs zavarban. Kun Béla 35 éves, középtermetû, idõ elõtt elhízott figura. Borotváltképû, rövidrenyírott a haja. Elpuhult. lágy hájtömeg. Duzzadt, kiálló ajkak, intelligens, gyorsmozgású apró szemei mélyen fekszenek, hangja a sok beszédtõl elrekedt. Valóban érdekes típus, s kétség nélkül igen élelmes embernek látszik. Esztétikailag: szocialista lapban megjelenõ karikatúrának illõ gazdag, kövér zsidó burzsoá. Nagy gonddal öltözik, józanul, vörös nyakkendõ nélkül. Gomblyukán az orosz-szovjet vörös ötágú csillag: eke, kalapács és csákány képével. Homlokán és halántékán ott látni még a három hónap elõtti ütlegek nyomait. Börtönbe vetették, véresre rugdosták a szocialista Népszava ellen elkövetett támadás miatt, most Magyarország ura.

Kijelenti, hogy kommunizmusa most még nem politizál: a fõérdek, hogy gazdasági célokat érjenek el. A dolgozók új társadalmát akarják megalkotni.
-Mi a munka jogát és kötelességét hangoztatjuk.

-Érdekes, én meg úgy látom - gondoltam magamban, s meg is mondom, - hogy Budapesten éppen a kommunizmus kitörése óta nem dolgoznak.

-Ez csak átmeneti idõszak, bizonygatja Kun Béla. Vannak emberek például, akik azt hiszik, hogy a proletárdiktatúra maradandó intézkedés. Nem. Csupán ideiglenes, átmenet a kapitalista rezsimbõl a proletár társadalomba. Az a szerencsénk, hogy könnyûszerrel buktattuk meg a kapitalizmust Magyarországon, s most a szociális munka szervezésén fáradozunk. Ahol eddig a kapitalizmus termelést anarchiája uralkodott, oda mi a szociális munka szervezett termelését állítjuk. A munka haszna a proletárállamé. Részleteiben még nincs eldöntve az új rendszer mûködési módja, de tanulmányozzák.

A mindent felfogó hanglemez szerepét játszom, de mindamellett néhány merészebb kérdést intézek hozzá. Némelyiken ügyesen elsiklik, másokra felel. Például: kérdezem, mennyit rekvirált a bolsevik kormány pénzben, ékszerben, áruban, vagyis mennyit gyûjtött a rendszeres razziák alatt. Tudtommal Bécsben a magyar bolsevista követségnél, ama híres ellenforradalmi merényletkor 110 millió értéket találtak. A budapesti kormány küldte oda. Továbbá tudom azt is, hogy az országban, s a külföldön több száz milliót költöttek propagandacélokra. Még nincs leltár! Kun Béla kitér.
- Leltár még nincs, nem olyan egyszerû a statisztika elkészítése.
-Értem: a munka rendkívül nagy.

-De már csinálják. A kommunista társadalomban a statisztika nagyobb fontosságú lesz, mint eddig volt. Számadatokkal azonban nem szolgálhatok. A háború sok kárt okozott, a gazdaság jóval megcsappant. Sok vagyon még most is el van rejtve. A rekvirálások még nincsenek befejezve; de eddig nem találkoztunk nagyobb ellenállással.

-Sok embert gyilkoltak meg?
-Õszintén: nem. A vidéken itt-ott, ahol erõsebbon ellenálltak a kommunizmusnak és rekvirálásoknak, szükséges volt az akadályok erõszakos leküzdése. (Az akadályok: emberek!) Budapesten azonban keveset öltünk. Volt ugyan egy ellenforradalmi mozgalom . . .

-Ne mondja! Valóban? Magyarországon ellenforradalom?
-Igen. De a mozgalom elfojtására néhány letartóztatás is elegendõ volt (!!!).
A tárgy alkalmas arra, hogy összehasonlítsuk az oroszországi bolsevizmussal. Kun Béla jól ismeri, hiszen benne élt.

Részt vett az orosz forradalomban. Kerenszki ellen küzdött, Lenin segítõtársa volt. A Habsburgok bukásakor bõséges orosz anyagi támogatásban részesülve Budapestre jött, s nagy propagandát fejtett ki. Most így beszél:
-A mi forradalmunk nem az orosz forradalom útján, halad. Én, aki Oroszországban éltem s tapasztaltam, nem követem el az ott elkövetett hibákat.

A magyar bolsevizmus vezérének kijelentései, a helyzetben való szilárd bizalma, reményei ellenkeznek a pillanat való jellegével és az eseményekkel. De hagyjuk meg hitében: talán saját magát igyekszik megnyugtatni. Említem, hogy eleinte azt mondták és hitték, hogy a bolsevizmus a magyar nacionalizmus szolgálatában áll.

- Nem áll mondja õ - nem igaz ez. Territoriális kérdésekkel mi nem foglalkozunk. Életünket azonban biztosítanunk kell. Ha bányáinkat, s iparközpontjainkat elveszik, kénytelenek leszünk a békefeltételeket visszautasítani. Ha azonban meg lesz a megélhetés lehetõsége, a területi épség kérdése csak másodrendû.

Ez a kijelentés ellenkezik a tíz nappal ezelõtt mondottakkal. Akkor, hogy kikerüljön egy idegen megszállást, területi engedményekre lett volna hajlandó, csak azért, hogy Budapestet a bolsevizmus számára megmentse.

Rövid idõvel ezelõtt a bolsevizmus egész Európára való elterjedésével remélte megszilárdítani bizonytalan helyzetét. Ha valamennyien elvesztik szemük világát mondta az egyszerû vak, én sem leszek kevesebb, mint õk. De a budapesti bolsevikiek kénytelenek elismerni, hogy a világ még nem érett" meg a bolsevizmusra. Hej . . .
- Úgy, hogy - mondja Kun Béla - Magyarország egészen rendszeresen alakulhat át kommunista állama, s élhet a többi régi rendszerû állam között Semmi nehézséget, s akadályt nem látok abban, hogy a kommunista Magyarország minden érintkezést fenntartson továbbra is azokkal az államokkal, amelyekben megmarad a régi államforma.
- Önök azon fáradoznak, hogy a mozgalmat külföldön is terjesszék!
- Egyáltalában nem igaz! - mondja nyugodtan Kun Béla.
- Bocsánat, akkor mire jó az a sok millió, amelyet külföldi propagandára költenek? Kun Béla mosolyog.
- És ön hiszi, hogy kormányuk, mint állandó államforma megmaradhat?
- Kétségkívül. Az eszme erõsödik, s terjed. Még sok kérdés között, ezt az együgyûnek látszót is hozzá intézem:
- Valóban azt hiszi, hogy a budapesti lakosság meg van elégedve a bolsevizmussal? És Kun Béla így válaszol:
- Igen!
Különös, olyan valakinek meri ezt mondani, aki Budapesten van . . ."

Az olasz újságíró írásában valóban nagyszerûen érzékelteti ennek a nagy kérdések iránt kapkodó és csak másokkal dolgozó zsidó bolseviki forradalmárnak a lelkivilágát. Kun Béla amint látjuk szociáldemokrata segítséggel a kommunizmus bukásának napján, különvonaton az ország szociáldemokratáinak támogatásával megszökött Magyarországból, majd Bécsbõl az orosz-szovjet köztársaságba tette át székhelyét. Ott azután Lenin védõszárnyai alatt szabadon csaponghatott orgyilkos fantáziája. A szovjet tanácsköztársaság pár esztendõ múlva õt bízta meg a krími ellenforradalom leverésével. Kun Béla megszolgálta megbízói bizalmát és rövid pár hét alatt kiérdemelte a krími vérszopó" elnevezést, amennyiben az ellenforradalmat 30.000 ember meggyilkolásának árán leverte. Azóta többször költötték halálhírét, de az újabb hírek azt bizonyítják, hogy a bolseviki világforradalomnak ez a véreskezû bitangja még mindig él és mûködésének útját ártatlanul legyilkolt orosz parasztok és hivatalnokok hullái szegélyezik.

És a többiek . .

A magyarországi Tanácsköztársaság megteremtõje természetesen a maga lelkiségének megfelelõ módon válogatta össze munkatársait. Nem véletlen, hogy a forradalmi kormányzótanács 45 tagjából 31 zsidó volt. Ez nem vád, nem demagógia, hanem megtörtént való tény.

Európa végsõ leszámolásban van a kommunizmussal. Kötelességünk felrázni a könnyen felejtõ magyar lelkeket, hogy nézzétek: ez volt a kommunizmus Magyarországon, ezek az emberek irányították, s vigyázzatok, nehogy még egyszer reánk telepedjen a vörös betyárság. Ne vádoljon bennünket senki demagógiával, ha minden magyar fülébe ordítjuk, hogy a magyarországi bolsevizmus rövid 133 napja a gátaktól megszabadult zsidóság

uralma volt. Ezt bizonyítja az az alábbi névsor, amelyet hivatalos jelentések és megállapítások alapján állítottunk össze a magyarországi bolsevizmus vezérkaráról.

A forradalmi Kormányzótanács és a Népbiztos-Tanács tagjai
Zsidó népbiztosok:
1. Dr. Landler Jenõ, belügyi, kereskedelmi és vasúti népbiztos, polgári foglalkozása: ügyvéd.
2. Vágó Béla, belügyi népbiztoshelyettes. A Népszava kiadóhivatalának tisztviselõje.
3. Dr. Hamburger Jenõ, földmûvelésügyi népbiztos. Orvos.
4. Varga Jenõ, pénzügyi és termelési népbiztos. Tanár.
5. Székely Béla, pénzügyi népbiztos. Banktisztviselõ.
6. Kunfi Zsigmond, közoktatásügyi népbiztos. Középiskolai tanár, a Népszava cikkírója.
7. Lukács György, közoktatásügyi népbiztos, író.
8. Kun Béla, külügyi népbiztos. Munkásbiztosító pénztári tisztviselõ és hírlapíró.
9. Rákosi Mátyás, kereskedelmi népbiztoshelyettes, majd a szociális termelés népbiztosa.
10. Pogány József, hadügyi, külügyi és közoktatásügyi népbiztos. Ügyvédjelölt, a Népszava munkatársa.
11. Szántó Béla, hadügyi népbiztos.
12. Szamuelly Tibor, hadügyi népbiztoshelyettes, majd közoktatásügyi népbiztos. Hírlapíró.
13. Dr. Rónai Zoltán, igazságügyi népbiztos és belügyi népbiztoshelyettes. Ügyvéd.
14. Böhm Vilmos, szocializálási és hadügyi népbiztos. Vas és fémmunkás.
15. Hevesi Gyula, szocializálási népbiztoshelyettes, majd a szociális termelés népbiztosa. Vegyészmérnök.
16. Kalmár Henrik, ideiglenes német népbiztos. Nyomdász és hírlapíró.
17. Erdélyi Mór, közélelmezési népbiztos. Fogyasztási szövetkezeti igazgató.
18. Illés Artur, közélelmezési népbiztos. A szociáldemokrata fogy. szöv. tisztviselõje.
19. Kondor Bernát, közélelmezési népbiztos. A szociáldemokrata fogy. szöv. igazgatója.
20. Szabados Sándor, közoktatásügyi népbiztos, hírlapíró, kerületi munkásbiztosító pénztári tisztviselõ.
21. Dr. Guth Antal, munkaügyi és egészségügyi népbiztos. Orvos.
22. Lengyel Gyula, pénzügyi népbiztos, az Osztrák-Magyar Bank kormányzója, a népgazdasági tanács elnöke. Kereskedelmi iskolai tanár.
23. Kelen József, a szociális termelés népbiztosa.
24. Bolgár Elek, külügyi népbiztoshelyettes.
25. Alpári Gyula, külügyi népbiztoshelyettes. Szoc. dem. hírlapíró.
26. Horovitz Jenõ, a külügyi népbiztos helyettese.
27. Hevesi Ákos, a földmûvelésügyi népbiztoshelyettes. Gazdatiszt.
28. Vince Sándor, városi népbiztos. Hírlapíró.
29. Preusz Mór, városi népbiztos, szoc. dem. szakszervezeti titkár.
30. Bíró Dezsõ, politikai népbiztos. A Népszava tisztviselõje.
31. Seidler Ernõ, politikai népbiztos. Hivatalnok.

Nemzsidó népbiztosok:
1. Garbai Sándor, a forradalmi Kormányzótanács elnöke. Azelõtt a szoc. dem. párt elnöke. Kõmûvesiparos.
2. Csizmadia Sándor, a földmûvelésügyi népbiztosság vezetõ kollégiumának tagja. Mezõgazdasági munkás és lapszerkesztõ.
3. Vántus Károly, földmûvelésügyi népbiztos. Ácsmester, szociáldemokrata szakszervezeti és párttitkár.
4. Nyisztor György, földmûvelésügyi népbiztos. Földmunkás, a földmunkás szövetség

titkára.
5. Bokányi Dezsõ, munkaügyi és népjóléti népbiztos. Kõfaragó, a Népszava hírlapírója és a munkásbiztosító pénztár helyettes igazgatója.
6. Fiedler Rezsõ, munkaügyi népbiztoshelyettes és hadügyi népbiztos. Vasesztergályos.
7. Ágoston Péter, külügyi és igazságügyi népbiztos. Nagyváradi jogtanár.
8. Haubrich József, kereskedelmi népbiztoshelyettes és hadügyi népbiztos. Vasöntõ és szociáldemokrata szakszervezeti titkár.
9. Dr. Láday István, igazságügyi népbiztos. Igazságügyi miniszteri tanácsos.
10 Dvorzsák Antal, a szociális termelés népbiztosa és a kormányzótanács elnökhelyettese, Vasesztergályos, a szoc. dem. vasmunkásszövetség elnöke.
11. Stepán Ágoston, ideiglenes ruszin népbiztos. Ügyvéd.
12. Bajáki Ferenc, a szociális termelés népbiztosa, a népgazdasági tanács elnökségének tagja. Mûlakatossegéd, szoc. dem. szakszervezeti titkár.
13. Mausz Rezsõ, külügyi népbiztoshelyettes. Betûszedõ.
14. Dienes Sándor, városi népbiztos. Fõvárosi tisztviselõ.

A fenti összeállításból látjuk, hogy a magyarországi kommunizmus 45 népbiztosa közül 31 zsidó volt, akik legtöbbje a nemzsidó származású népbiztosokhoz hasonlóan tagjai voltak a szociáldemokrata pártnak. Ezek a népbiztosok kisebb-nagyobb hatalommal felruházva, miniszteri szerepet töltöttek be a bolsevizmus alatt. Némelyikük neve már ismeretlen a magyar közönség elõtt, hiszen nem mindegyikük töltött be fontos szerepet. A díszes társaságból a kommunizmus bukása után Garbai Sándor, dr. Landler Jenõ, Vágó Béla, dr. Hamburger Jenõ, Székely Béla, Kunfi Zsigmond, Lukács György, Fiedler Rezsõ, Kun Béla, Rákosi Mátyás, Pogány József, Szántó Béla, dr. Rónai Zoltán, dr. Láday István, Böhm Vilmos, Hevesi Gyula, Erdélyi Mór, Illés Artúr, Kondor Bernát, dr. Guth Antal, Lengyel Gyula és Bolgár Elek megszöktek.

A budapesti kir. büntetõtörvényszék által életfogytiglani fegyházra ítéltetett, de a Szovjet által fogvatartott magyar tisztek ellenében kiadattak a következõk: Nyisztor György, Dvorzsák Antal, Kalmár Henrik, Szabados Sándor, Kelen József és Bajáki Ferenc.

A budapesti kir. büntetõtörvényszék jogerõsen halálra ítélte, de az elõbbiekhez hasonlóan csereként a Szovjetnek kiadatta a következõ népbiztosokat: Vántus Károlyt, Bokányi Dezsõt, Ágoston Pétert és Haubrich Józsefet.

A bõrkabátos zsidó terrorcsapat vezetõje, Szamuelly Tibor öngyilkosságot követett el, míg Mausz Rezsõ egy év és hat hónapi, Hevesi Ákos l év és 8 havi fogházra ítéltetett. Preusz Mór ellen Budapestrõl való távozása után lázadás bûntette miatt nyomozólevelet bocsátottak ki.

Az igazi vezetõk, akik a diktatúra véres kerekét forgatták, s akik dr. Váry Albert koronaügyészhelyettes szerint az erõszakos és véres eszközök alkalmazásának igazi szószólói és vezérei voltak, a következõk: Kun Béla, Szamuelly Tibor, Vágó Béla, Lukács György, Pogány József, Szántó Béla, Vántus Károly, Bokányi Dezsõ, dr. Landler Jenõ és Alpári Gyula népbiztosok. Valójában ez a tíz ember kormányozta 130 napon át Magyarországot. A tíz közül nyolc zsidó volt és csak Vántus és Bokányi nem tartoztak a zsidófajú népbiztosok közé. Az arány tehát 80 százalék a zsidóság javára.

A vörös csillag jegyében

ÍGY DOLGOZTAK A BITANGOK! Író: Fiala Ferenc.

A magyarországi Tanácsköztársaság méltó volt Szovjetoroszországban mûködõ prófétáihoz, amennyiben hasonló eszközökkel végezte a maga   felvilágosító" munkáját. A magyarországi Tanácsköztársaságnak az ügyészség által kimutatott adatok alapján 590 áldozata volt. 590 magyar embert és asszonyt végeztek ki a legbestiálisabb módon. Hogy ez a szám nem nagyobb, azt egyedül a Budapesten székelõ olasz katonai misszió vezetõjének, Romanelli olasz királyi ezredesnek köszönhetjük, õ volt az, aki határozott fellépésével megakadályozta a tömegmészárlásokat és ugyancsak õ volt az, aki a vörös tanácskormány vezetõjénél Kun Bélánál számtalanszor tiltakozott az ázsiai állapotoknak Magyarországra való átültetése ellen. A könnyen felejtõ magyar közönség húsz esztendõ alatt sok mindenre fátyolt borított és sok mindent elfelejtett. A magyarországi kommunizmussal foglalkozó irodalom a kommunista idõk utáni években csak részlegesen gyûjtötte össze a 133 napos rémuralom alatt történt adatokat; azután megfeledkeztek ezekrõl a hónapokról. Mi, magyarok általában könnyen felejtünk, de most, hogy a keresztény Európa élethalál harcot vív az angol-amerikai segítséggel megtámogatott Szovjettel, idõszerû, hogy felelevenítsük kissé azokat a módszereket és eszközöket, ahogyan a magyarországi kommün vezetõi dolgoztak.

A szórványos magyar ellenforradalmi mozgalmak és azok elfojtásának történetét dr. Szabó László gyûjtötte össze és dolgozta fel.   A bolsevizmus Magyarországon" címû 1919-ben megjelent munkájában. A szerzõ hiteles adatokra támaszkodva a proletárdiktatúra bukása után megtalált okiratokból gyûjtötte össze könyvének adatait, de sajnos, könyve teljesen eltûnt a közönség elõl. Ugyancsak okiratok alapján állította össze   A vörös uralom áldozatai Magyarországon" címû könyvét dr. Váry Albert, akkori koronaügyészhelyettes. Ma, huszonkét esztendõ távlatából és az európai szovjet háború kellõs közepében már másképpen látjuk az eseményeket, és sokminden olyan dolog nyitjára rájöttünk, ami azelõtt még titok volt elõttünk. Ma már tudjuk, hogy a magyarországi Tanácsköztársaság olyan erõsnek érezte magát, hogy magyarországi ügyeik intézése mellett például húszmillió koronával támogatta a Bajorországban mûködõ kommunista szervezet két és világsztrájkot akart megvalósítani a magyarországi Tanácsköztársasággal való együttérzés mellett.

Az úgynevezett mûvelt nyugat nem vett tudomást a magyar nép szenvedéseirõl. Németországban fejetlenség uralkodott, s a német szociáldemokrata pártnak legkisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy csak tiltakozó jegyzéket is küldjön Kun Béláéknak. Az olasz hadsereg budapesti képviselõje volt a magyar ellenforradalmárok egyetlen támasza, de sem az angol misszió, sem a francia kormány nem tett semmit. A világháborúban elgyengült magyarság még nem tért magához ájulásából, és ezzel magyarázhatjuk meg, hogy a hazatért magyar tisztek és az Alföld parasztsága által elindított ellenforradalmi mozgalmak nem sikerültek. s hogy az ellenforradalmi mozgolódások leverésére állandó készenlétben álló Szamuelly csoportnak mindenütt sikerült véres és kíméletlen bosszút állnia azokon, akik a nemzeti gondolat jegyében szervezkedtek.

Ma még emlékszünk azokra a napokra, amikor egyetlen szó is elegendõ volt ahhoz, hogy a zsidó Szamuelly betörõkbõl és rablógyilkosokból álló bandája valakit örökre elnémítson. Ez a szó pedig: ellenforradalmár" volt. Az ellenforradalom kifejezést a Népszava 1918. október 28-iki számában használta elõször szóval akkor, amikor meg sem alakult még a Károlyi kormány. A vörös csirkefogók ezzel a váddal ajkukon védték   a forradalom vívmányait és ezzel a szóval védekeztek becsületes magyar parasztok és a hazájuk sorsán aggódó tisztek és hazafiak ellen. Ma már tudjuk, hogy az ellenforradalmár szóval a legtöbb esetben visszaéltek, s ez a szó csak a már végrehajtott ítéletek megindokolása miatt született. Kun Béláék Moszkva utasítására jártak el, hiszen Kun Béla részére

Moszkvából küldték az utasításokat, s valljuk be õszintén, az oroszországi vörös forradalom emlõin nevelkedett zsidó munkáspénztári tisztviselõ mindig hûen betartotta Moszkva parancsait

Az utasítások elsõ pontja volt a túszok szedése. A Tanácsköztársaság vezetõi 1919 húsvét vasárnap és hétfõ közötti éjszakán az elsõ román offenzíva idején Budapesten 200, a nagyobb vidéki városokban 50-100 túszt szedtek össze a polgári lakosság körébõl. Az intézkedés végrehajtása is megfelelt az orosz mintának, amennyiben a kijelölt túszt éjjel vitték el és igen sokakat még az internálásra kijelölt hely elérése elõtt, meggyilkoltak. A politikai túszok ügyének legtöbb irányítója a gazdag lipótvárosi zsidó ügyvédbõl lett népbiztos, dr Landler Jenõ volt.

Õ alá mint belügyi népbiztos alá tartozott a Szamuelly különítmény, õhozzá érkeztek be a vidéki politikai biztosok jelentései és õ adott utasításokat, hogy hol és hány magyart kell elintézni, õ választotta ki a Tanácsköztársaság hóhérát, Szamuelly Tibort, akinek jó ajánló levele volt, hogy Oroszországban 150 magyar tisztet kivégeztetett azért, mert nem akartak a vörös hadsereg tagjai lenni. Szamuelly Tibort Dr. Landler Jenõ, a tiszántúli harcok megkezdésének idején a front mögötti ellenforradalmak leverésével bízta meg, és egyúttal kinevezte a tábori törvényszék elnökévé. Ex a véreb április 25-én kezdte meg véres munkáját Hajdúszoboszlón. Elsõ parancsa a következõképpen hangzott:

Hajdúszoboszló állomásparancsnokság
Soltész Pál, a direktórium tagja, Körner Géza rendõrkapitány, Demide Antal tanár, Ercsey Gyula fõszolgabíró, vagy felesége tüstént letartóztatandók. Továbbá egy erdélyi pótkeret ott tartózkodó tisztjei, egy alezredes, két törzstiszt, egy százados, ez utóbbi magas, barna, beesett arcú, ki volt jelölve, hogy a polgármesterrel együtt fogadja a románokat, ezek szintén letartóztatandók, mindnyájan fedezettel Szolnokra bekísérendõk.
SZAMUELLY TIBOR,
a keleti front rögtönítélõ törvényszékének elnöke.

A románoknak Hajdúszoboszlóra való bevonulása elmaradt és a következõ napon a vörös direktórium tagjai Szamuelly parancsára felakasztották a polgármestert, a városi jegyzõt és a takarékpénztári igazgatót. Szamuelly maga Szolnokon maradt, ahol a Tanácsköztársaság védelmében összefogatta a nem vörös érzelmû embereket, s egyetlen napon 26 embert akasztottak fel. Ezen kívül agyonlõtték Mellinger Endre 16 éves tanulót, inert a kivégzések folyamán fenevadnak nevezte Szamuellyt.
Ez volt Szamuelly elsõ nagy munkája.

Az ellenforradalmi mozgalmuk azonban, ha szórványosan is, de tûzként terjedtek az országban. A vörös hóhéroknak mindenki gyanús volt és elég volt egy elejtett szó, hogy az illetõt ellenforradalmiság vádja miatt kivégezzék. Hogy milyenek voltak ezek a törvényszéki tárgyalások", arra idézzük a már elõbb említett dr. Szabó Lászlót:
Az elsõ budapesti ellenforradalmi társaságot a budapesti Baross kávéházban fogták el. Az ellenforradalmár asztaltársaság egyik tagja, Mezei István technológus, Madarász György Lajos nógatására feljelentette a vörös õrségnek az egész társaságot. A tárgyaláson Cserny József, a csakhamar hírhedtté vált Lenin fiúk vezére elnökölt. Bár tíz vádlottnak az életbevágó perérõl volt szó, Cserny a törvényszék elé figyelmeztette sofõrjét, hogy ne állítsa le a motort, mert néhány perc múlva továbbmennek. Az éjfélkor megtartott tárgyaláson a vádbiztos pár szóval ismertette a vádat, s a vádlottat megkérdezték, hogy beismeri-e bûnét. A tagadó válasz után a védõügyvédre került a sor, aki beszélni kezdett:
-Már a hallhatatlan emlékû Jaurés megmondta . . .

-Stop! - szólt közbe Cserny. Jaurés már meghalt. Tessék a tárgyra térni. Figyelmeztetem, hogy egy percig beszélhet . . .

És az óráját maga elé kitéve, minden vádlott ügyének tárgyalására valóban csak egy percet engedett. S aztán nyomban kihirdette az ítéletet. Nyolc vádlottat halálra ítélt, kettõt pedig, akik elfogatásuk alkalmával kiugrottak az ablakon, életfogytig tartó fegyházra. A kormány még az éjjel két halálos ítéletet megerõsített, hatot pedig életfogytig tartó fegyházbüntetésre változtatott. Így végezték ki Stenzel ügyvédet és Nikolényi Dezsõ detektívet . . ."

Az ellenforradalom azonban tovább terjedt, fõként a dunántúli végeken. Veszprém megyében. Devecser községben indult meg az erõteljes szervezkedés. De a túlerõben lévõ vörösök azt leverték és Szamuelly Tibor a község egész vezetõségét felakasztatta. Sokan azt hiszik, hogy ez a vállalkozás Szamuelly Tibor egyéni munkája volt, s a kivégzésekrõl a Tanácsköztársaság orvos, mérnök, ügyvéd és politikus tagjainak nem volt tudomásuk. Ez nem áll. A kivégzések és a terrorcselekedetek fõként Kun Béla, Pogány József és Landler Jenõ tudtával és utasítására történtek. A Lenin fiúk másik vezetõje, az elõbb említett Cserny József volt matróz volt, aki részt vett már a cittarói matrózzendülésben is. Õ szállta meg társaival együtt a Teréz-körúti gróf Batthyány palotát, de rövidesen terrorkaszárnyává alakították át a Hunyadi palotát és a Mozdony utcai tanítóképzõ intézet épületét is. A különítmény tagjai majdnem mind rovott múltú egyének voltak, így többek között Nickl Gusztáv rablógyilkos és Medvegy Vili, a híres kasszafúró. Útjukat borzalom és rettegés kísérte, övükrõl nem hiányzott a kézigránát, de kedvenc fegyverük volt a hosszú sertésölõ kés is.

Ezek a vörös pribékek ölték meg Návay Lajost, a képviselõház elnökét, unokaöccsét és Kiss helyettes polgármestert. A Lenin-fiúk Makón fogták el Návayt, hogy Budapestre szállítsák. A kiskunfélegyházi állomás közelében mindhármukat lelökték a vonatról, majd megásatták velük sírjaikat és beléjük lõttek. A lövések azonban nem voltak halálosak, mire a bõrkabátos terroristák késekkel rontottak nekik és addig szurkálták õket, amíg élet volt bennük. Návay Lajos még élt, amikor elföldelték és még kezét is kinyújtotta a föld alól. Így találták meg másnap a vörös betyárság három áldozatát. Semmi különös okuk nem volt arra sem, hogy a túszként õrizetbe vett két Hollánt meggyilkolják. Õrizetbevételük után szállítás közben a Lánchídon leszállították õket az autótól, beléjük lõttek, s ifj. Hollán Sándor államtitkárt és atyját, Hollán Sándor miniszteri tanácsost összekötözték és a budai pillér déli oldaláról a Dunába dobták. Kevesen tudják, hogy a terrorcselekményekrõl biztos tudomása volt az úgynevezett józan marxista" Böhm Vilmos hadseregfõparancsnoknak is. Igaz, hogy olasz nyomásra Böhm papíron feloszlatta Szamuelly Tibor társaságát, de a parancsot soha sem hajtották végre. Sõt, május 6-án a bõrkabátos hóhérok egyenesen Böhm elvtárs utasítására érkeztek Gyöngyösre, ahol Sipktay Albert huszárszázadost a legkíméletlenebb módon végezték ki; Az akasztáskor a hurkot gégefõre helyezték úgy, hogy a szerencsétlen ember félóráig kínlódott a kötélen.

A Szamuelly-féle halálvonat június elején Csornára ment az ellenforradalmárok ellen. Kapuvárott nyolc, Csornán hét embert akasztottak fel. Csornán Szamuelly maga is segédkezett és a bitófa alatt õ maga igazgatta a kötelet a kivégzendõk nyakára. A csornai ellenforradalom leverésérõl Erdélyi Ernõ az alábbi táviratot küldte a budapesti Szovjet-háznak:

Rákos Ferenc elvtársnak, Szovjet ház 221.
Budapest.

Gyõr, katonai kerületi parancsnokság 531 9 8-30 s.
Szamuelly HÉT FÜGGVÉNY hátrahagyásával Csornáról Sopronba ment. Itt mindenhol rend és nyugalom. Fél munkászászlóaljat kedden délután megbeszélt módon Hajmáskérre indítjuk. Kaposvárról és Csomóról karhatalmunkat visszarendeltem. Belügyi népbiztosság közbelépése folytán celldömölki különítményünk bevonulását 48 órával elhalasztottam.
Erdélyi Ernõ.

A hét függvény" a felakasztottak számát jelentette a terrorcsapat cinikus nyelvén kifejezve. Hasonló módon mûködött a Lenin különítmény a Tolna megyei Tamásiban, Sopronban, Bakonakon, Veszprémben és a Duna melletti községekben is. Sajnos, az ellenforradalmárok között nem volt meg a kapcsolat és így a Tanácsköztársaságnak nem volt nehéz feladat az ellenforradalmi mozgalmakkal való leszámolás. Komoly fejtörést okozott azonban a szekszárdi, kalocsai és a dunapataji ellenforradalom, de mivel a felkelõknek nem állott kellõ fegyver és lõszer rendelkezésükre, így Szamuellyék ott is véres nyomokat hagytak maguk után. Úrnapján a kalocsai jezsuita rendház elõtt Szamuely pribékjei 13 embert végeztek ki és ezzel az érseki városban is megbukott az ellenforradalmi próbálkozás. A fenti okok miatt nem sikerült a június 24-én kitört budapesti ellenforradalom sem, melynek leveretése újabb áldozatokat követelt.
Budapesten ebben az idõben legalább 10 ellenforradalmi csoport próbálkozott sikertelenül. A budapesti ellenforradalom fõszervezõje Lemberkovits Jenõ százados volt, aki az átkeresztelt Engels kaszárnyában szervezte a legénységet. Lemberkovitsot azonban elfogták és a fõkapitányságra vitték, ahol egy Weisz Fülöp nevû zsidó vörösõr megölte. Lemberkovits haláláról Weisz politikai biztos és Lemberkovits gyilkosa az alábbi tanulságos és minden magyar által megszívlelendõ hivatalos jelentést" küldötte:

 Tájékoztató eseményközlés a vezetésem alatt álló századok legénységének és azok parancsnokainak:
Tegnap délután öt órakor a kerületbõl átmentem Pestre a hadosztályparancsnoksághoz. Amint a Lánchídra értem, feltûnt a Dunán úszó monitor nemzetiszínû zászlóval. A Dunán cirkáltak fel és alá majd gépfegyverrel lõni kezdték a volt fõkapitánysági épületet. Én akkor Jancsik elvtársnál tartózkodtam, ahová késõbb tizennégy volt tisztet hoztak, akik parancsnoksági minõségben azt a disznóságot követték el, hogy az Engels laktanyában a legénységet rútul becsapták. Mintha a hadügyi népbiztosság parancsára cselekednének, kiadták a félrevezetett legénységnek a parancsot az újpesti hídfõ lövetésére. Le is adtak körülbelül tizenhat lövést, csakhamar azonban a legénység rájött, hogy a disznó huligánok becsapták õket, letartóztatták mindnyájukat a két fõcinkos kivételével, akiknek sikerült meglógni, azonban nemsokára ezeket is elfogták és Jancsik elvtárshoz elõállították. Itt éppen a kihallgatások alatt hirtelen gépfegyverrel lõni kezdték a hadosztályparancsnokságot, mire ez a két emberi mivoltukból kivetkõzött állat a tumultusban revolvert ragadott, de még mielõtt használhatták volna, ott a helyszínen mind a kettõt egy-egy lövéssel leterítettem.

Elvtársaim! Mert ha elvünkrõl van szó, egy pár száz hulla az nulla!
Éppen azért elvtársaim, csak bátorság és kitartás és eszméinkhez és elveinkhez tántoríthatatlan ragaszkodás, akkor miénk lesz a gyõzelem.
Éljen az igazi proletárdiktatúra!
WEISZ POLITIKAI BIZTOS.

Ez a jelentés hû arcképét mutatja a marxista zsidó humanizmusnak.
Lemberkovits kivégzése utáni napon egymást követték a halálos ítéletek. Csütörtökön híre futott a fõvárosban, hogy a Tanácsköztársaság elrettentõ példaként három ellenforradalmár

tisztet felakasztat az Oktogon téren. (Ma Mussolini-tér.) A tér közepét a vörös katonaság kordonnal zárta el, de a kordonon kívül 10-15.000 ember gyûlt össze a szörnyû hírre. Az akasztás azonban elmaradt, mert Romanelli alezredes tiltakozó jegyzéket intézett Kun Bélához, melyben a további kivégzések azonnali beszüntetését kérte. Kun Béla tiltakozott a belügyekbe való beavatkozás" ellen, de a kivégzést mégis elhalasztotta.

A fent közölt tények egyik nem mellõzhetõ fontossága, hogy a kivégzés vezetõi és elrendelõi majdnem mind kivétel nélkül zsidók voltak. A kivégzéseket végrehajtó fõhóhér a zsidó Kohn-Kerekes Ármin 23 éves losonci vasesztergályos volt, aki vallomása szerint sajátkezûleg lõtt agyon öt embert, míg 13-at felakasztott. A kommunista pálmát, azonban egy Bergfeld Izidor nevû zsidó kölyök vitte el, aki a kommunizmus alatt 155 embert végzett ki. Ezek a kivégzések az emberi gondolat teljes mellõzésével történtek és nem voltak mentesek a kínzások leggyalázatosabb módszereitõl sem. Az például, hogy a tömeges kivégzéseknél a vezetõ ellenforradalmár egyik szemét kiszúrták, s úgy kellett végignéznie társai kivégzését egészen közönséges dolog volt. Gyakran kihúzták az áldozat nyelvét, de sokszor elõfordult, hogy a kínlódó embernek felmetszették a hasát és kihúzták a beleit. Július végén Budapesten egy csendõralezredesnek mint a csirkének elvágták a torkát és a félreesõ helyen folyatták ki vérét azzal az indokkal, hogy így legalább nem csinál piszkot. Ezek a gazemberek semmiféle aljasságtól nem riadtak vissza, sõt mindenképpen ki akarták érdemelni a vezetõ népbiztosok kegyét

Dr. Landler Jenõ ügyvéd a szociáldemokrata vasutasok vezére az alábbi szavakkal küldte a terrorcsapatot Makóra:
Ne merészkedjetek félmunkát végezni!

Kohn-Kerekes Ármin mellett mûködött Korvin-Klein Ottó. Egy púpos, beteges hajlamú zsidó fiatalember, aki vallatás közben azzal szórakozott, hogy acélvonalzóját a vallatás alatt álló ellenforradalmár torkába dugta. Kun Béla Romanelli felszólítására mindig azzal védekezett, hogy ezek a dolgok egyéni akciók s ezekrõl semmi tudomása nincsen. Kun Béla hazudott, hiszen õ maga adta az utasítást a két ukrán tiszt kivégzésére is. A két ukrán ellenforradalmárt Kun Béla és Hungária szállóban lövette agyon, majd követ köttetett a nyakukra és úgy dobták a Dunába, Ugyancsak az õ utasítására végezték ki Fery csendõr altábornagyot, Borhy és Menkina csendõr ezredeseket is. A magyar csendõrség ezen három férfiúját Cserny József fogatta el és mind a hármukat a legembertelenebb kínzások közepette gyilkolták meg a Fery Oszkár utcai tanítóképzõ intézet pincéjében. Késõbb mind a három hullát összekötözték és nehéz kövekkel megterhelve a Dunába dobták.

Dr. Baloghy György, volt igazságügyminiszter a kommün után megtörtént nyomozás alapján foglalta össze a Lenin fiúk mûködését a Reggeli Hírek 1919 szeptember 3-iki számában:
"A terroristák közül kiemelem: Cserny József parancsnokot, Papp Sándort, helyettesét, Bonyhádi Tibort, Weisz Samut és Kocsándi Bélát, akik annak vezérkarát képezték, Bergfeld Izidort, aki 160 embert gyilkolt le, kik közül hatvanat a Marx laktanya sütõkemencéjében elégetett, Gáspár Józsefet, aki 8 embert gyilkolt meg Kapuváron, Reinheimer Rezsõt, aki 25 embert gyilkolt meg Debrecenben, Kohn-Kerekes Ármint, aki 10 gyilkosságot ismert be és aki ellen az államügyész már vádindítványt is adott be, Vígh Sándort, aki Kalocsán 8, Kovács Lajost, aki 5 embert akasztott fel, Szarvas Istvánt, aki Kun Béla megvesztegetésére Denikin tábornok által küldött nagymennyiségû aranypénzt hozó ukrán tisztet több, még szökésben lévõ társával együtt meggyilkolt."

A miniszteri nyilatkozatból megállapíthatjuk, hogy nemcsak az eszmekitervezõk, hanem a végrehajtók is a magyar zsidóság aljából és söpredékébõl kerültök ki. Nem kellett külföldi segítség a magyarországi zsidóságnak, olyannyira nem, hogy a külföldi kommunista mozgalmakat is támogatták, úgy pénzzel mint propagandával. Munkájukat ártatlanul kiöntött vérrel, gyilkolásra, lopásra és hazugságra akarták építeni. A történelem azonban igazságos és tervük nem sikerülhetett. Amíg az országban félelmet nem ismerõ magyar emberek bár szervezetlenül akarták megdönteni Tanácsköztársaság 133 napos uralmát, addig a Tanácsköztársaság hatalmi területén kívül elõször Aradon, majd Szegeden megindult az ország újjáépítését célzó munka. A magyar nemzeti hadsereg szervezésének munkálatait Horthy Miklós vette kezébe, s bár a Szegedet megszállva tartó franciák semmilyen segítséget sem adtak a szegedi kormánynak, mégis sikerült megteremteni a piros-fehér-zöld zászló alatt menetelõ elsõ ezredeket, s ezzel megvetni az önálló magyar nemzeti hadsereg alapjait.

Azóta huszonkét esztendõ telt el s a szegedi maroknyi hadseregbõl Európa egyik legjobban felszerelt hadserege lett, amely ennek a kis könyvnek a megjelenése idején elkeseredett küzdelmet folytat a két nagy tengelyhatalom oldalán az orosz síkságon az ázsiai bolsevizmus ellen. Mi magyarok, büszkék vagyunk arra, hogy tényleges résztvevõi lehetünk az új európai kereszteshadjáratnak. hiszen azon kevés európai ország közé tartozunk, ahol annyit pusztított a vörös rém. Az ország elpusztulása és 590 becsületes magyar ember élete hívja a vádlottak padjára a nemzetközi bolsevizmust, amely két évtizedes oroszországi uralma és 133 napos magyarországi uralombitorlása alatt bebizonyította, hogy semmi köze nincs sem Európához, sem a magyarsághoz. Mi ismerjük ezt a bolsevizmust és éppen ezért nemzetünkkel és Európával szemben való kötelességet teljesítünk, amikor húsz esztendõ múltán ismét felemeljük a zászlót, ezúttal nem a magyarországi, hanem a Kárpátokon túli bolseviki uralom ellen.

Zsidóság és kommunizmus

A kommunizmus és zsidóság kapcsolatai még Oroszországban keletkeztek. Ezeket a kapcsolatokat behatóan tárgyalta Hermann Fehst, akinek nagyszerû munkáját Bosnyák fordította magyarra. Az orosz zsidóság megfigyelõi ott ültek már a cári udvarban, reáterpeszkedtek az orosz kulturális élet minden ágára, az õ kezükben volt az egész orosz sajtó, a könyvkiadás, a színház és így õk irányították a rendelkezésükre álló tõke segítségével az orosz közvéleményt. Hermann Fehst elmondja, hogy nem is lehet képet adni arról a mérhetetlen befolyásról és uralomról, amelyet a zsidóság már a forradalom elõtti cári Oroszországban megszerzett. Az orosz szociálforradalmár pártot a zsidó kapitalista Gotts-Casoch-Wisotsky hármoság alapította, de a legtekintélyesebb zsidó párt az orosz szociáldemokrata párt volt. A vezérek kizárólag a zsidóság soraiból kerültek elõ. A kommunista párt zsidó tagozata 1919 végén a központi komiténak küldött jelentésében nyíltan bevallja, hogy a forradalmi mozgalom elmúlt 25 esztendeje alatt az oroszországi zsidó munkásság volt az igazán forradalmi elem.

Már az 1905 évi elsõ forradalomban zsidók állottak mindenütt az élen. Az irányítás kizárólag az õ kezükben volt. A birodalmi Dumában helyet foglaló polgári forradalmárok vezére a Mexikóban megölt Trockij-Brontstein volt. A forradalom borzalmaiban mindenütt ott volt a zsidóság keze. Fehst szerint a zsidók a nemzetközi szocializmus eszmerendszerének nemcsak kieszelõi, de minden idõkben legkiválóbb képviselõi és legodaadóbb terjesztõi is voltak. Nem hiába emelte ki Lenin a zsidók nemzetköziségét és

hangsúlyozta, a zsidóság fogékonyságát a kor vezetõ eszméi és mozgalmai iránt. A bolsevista lázadásokban, és ez a tény ellentmond az ú. n. polgári zsidók álsirámainak, nemcsak a gyökértelen zsidó tömegek, hanem a jobbmódú zsidók is résztvettek. Marx barátja és munkatársa Engels Frigyes 1890-ben azt írta, hogy nagyon sokat köszönhetünk a zsidóknak. A szocialista pártokat a zsidó kapitalisták támogatták és mikor már biztos volt az oroszországi bolsevizmus gyõzelme, akkor a zsidók társadalmi osztályra és vagyoni állapotra való tekintet nélkül csatlakoztak a bolsevistákhoz. A zsidó kapitalizmus és a zsidó bolsevizmus közötti kapcsolatok mind szorosabbak lettek, ami azt bizonyítja, hogy a bolsevizmus egyik legfõbb és legerõsebb támasza lett a világ zsidóságának az ébredõ emberiség elleni harcában.

1843-ban Marx a következõket írja: Nézzük csak meg az igazi világi zsidót, a hétköznapit és ne az ünnepi zsidót ... Ne keressük a zsidók rejtélyét vallásukban, hanem a vallás rejtélyét az igazi zsidóban. Mi a világi alapja a zsidóságnak! A gyakorlati érzék, az önzés. Mi a zsidók világi kultusza? A nyerészkedés. Egy olyan társadalmi berendezkedés, amely megsemmisíti a nyerészkedésnek még a lehetõségét is, a zsidóságot létalapjában rendítené meg. A zsidó a maga módján már emancipálódott: a pénz segítségével hatalomhoz jutott. A zsidók annyira emancipálták magukat hogy a keresztények zsidókká lettek. A zsidó isten világistenné lett."

Érdekes és megemlítendõ, hogy azonnal az orosz bolsevizmus megalakulása után, az orosz Szovjet hatálytalanította a zsidókra vonatkozó korlátozó törvényeket. Az orosz Szovjet elsõ kormányának végrehajtó bizottságában már 9 zsidó, 3 orosz és l georgiai foglalt helyet A bizottságok összes szerveit zsidók irányították. Az Izvesztia elsõ szerkesztõségének négy tagja közül három zsidó volt A két legfelsõbb bolsevista szervben összesen tíz ember nevével találkozunk. Ezek a következõk: Lenin, Sztálin, Trotzkij, Szokolnikov, Bubnov, Zinovjev, Kamenev, Szverdlov, Uritzki, Dserzsinski. Nemzetiség szerint 6 zsidó és 4 szláv. Ez a tíz férfi indította el Oroszországban 1917 októberében az orosz bolsevizmus szörnyû pusztítását, amelyet késõbb egész Európára ki akartak terjeszteni.

Az orosz bolsevizmus atyamestere Uljanov-Lenin egész pályafutása alatt mindig különös kegyben részesítette zsidó munkatársait. Ezt sohasem titkolta és az oroszországi antiszemitizmus kitörésére készített rendelettervezetekre az alábbi záradékot írta:

A népbiztosok tanácsa valamennyi szovjetet utasítja, hogy az antiszemita mozgalmak gyökeres kiirtása céljából nyúljanak a legerõteljesebb rendszabályokhoz. Pogromisták, vagy pogromista agitációt ûzõk törvényen kívül helyezendõk." Az orosz bolsevizmus vezetõi érvényt is szereztek Lenin utasításának és aki egy jelentéktelen megjegyzést tett a zsidókra, azt törvényen kívül helyezték és rögtön agyonlõtték.

A komintern

Az orosz bolsevizmus kitörése után Moszkvában a forradalmi harci komité ragadta magához a hatalmat. A város felett is a komité uralkodott. A komité tagjai Kuschner, Bubko, Rosenholtz, Nosgaljtzev és Usjevich voltak, valamennyien zsidót. A moszkvai kormányzóság közigazgatási biztosává a zsidó Sternberget választották meg.

Az elsõ ukrajnai szovjet kormány 11 tagja közül 6 volt zsidó. Az ukrajnai pártszervezetek

legfõbb szervében 12 kommunista foglalt helyet, akik közül 9 zsidó volt. Fehéroroszországban a vezetõség 10 tagja közül 7 vallotta magát zsidónak Szibériában a zsidó Santzki erõsítette meg a Szovjetet Középázsiában a zsidó Szokolnikov szervezte meg a Szovjet uralmát, de hasonló volt a helyzet a végtelen orosz birodalom valamennyi tartományában és városában is.

A kommunista internacionálé vezetõsége kizárólag zsidókból tevõdött össze. Az ú. n. Lenin korszakban Lenin, Trockij és Zinovjev akarata volt a döntõ a kominternben. A komintern 1933-ig Berlinben székelõ nyugateurópai szervezetének vezetését állandóan zsidók láttak el. A nyugateurópai hírszerzõ osztály a berlini szovjet követségen mûködött, a magyar zsidó Varga vezetése alatt.

Oldalakon keresztül idézhetnek Hermann Fehst adatait, de ezek a kiragadott példák is elegendõk, hogy megcáfolják azt az európai demokrata mesét, amely szerint a zsidóságnak a kommunizmusban való részvétele, illetve nagy százaléka a véletlen mûve.

A komintern célja Európa és Ázsia mindenekelõtti bolsevizálása volt. Hogy ez nem sikerült, azt Európa elsõsorban Hitler Adolfnak, Mussolininek és munkatársaiknak köszönheti, akik évtizedeken át tartó munkával és propagandával hívták fel a világ figyelmét a keresztény civilizációt elbontással fenyegetõ ázsiai bolsevizmusra. Ez a harc, amelyet mi, magyarok is végigharcoltunk nem volt könnyû. De nem volt az Németországban sem, Spanyolországban sem, sem sehol másutt a világon. Ahol megismerték a bolsevizmust, ott az egészséges és erõs népek azonnal frontot szerveztek a komintern munkája ellen és élethalál harcba bocsátkoztak az orosz bolsevizmus szálláscsinálóival.

A bolsevizmus Németországban

Dr. Goebbels József német propaganda miniszter a német nemzetiszocialista párt 1935. évi nürnbergi pártnapján részletes beszámolót adott a németországi bolsevizmus aljas munkájáról és ismertette a nemzetiszocializmusnak a bolsevizmus ellen vívott küzdelmét és ennek a küzdelemnek az áldozatait. Goebbels miniszter megállapította, hogy a bolsevizmus tudatosan forradalmasítani akarja a népeket és állandóan kezdeményezi a támadást. Végkövetkeztetésben a bolsevizmus a nyugat minden gazdasági, szociális, állami kulturális és civilizációs vívmányának megsemmisítését jelenti egy gyökér nélküli nomád összeesküvõ csoport, mely a zsidóságban találta meg képviseletét. A bolsevizmus hadüzenet a szellem ellen és ahol a körülmények kívánják, báránybõrbe bújtatva jelenik meg az európai népek elõtt. Ahol a bolsevizmus teóriája a gyakorlatba ment át, a munkás és paraszt beígért paradicsomából borzalmas sivatag lett, mely az életet elsenyvesztette és megfojtotta.

Ha valamelyik tanra illik az a mondás, hogy különbség van az elgondolás és a gyakorlat között, úgy ez a bolsevizmus tana. A szovjetben a munkások és a parasztok milliói dolgoznak olyan éhbérért, amely Nyugat-Európában elképzelhetetlen. Az éhség veszedelem, mely minden évben milliónyi emberáldozatot követel egy olyan országban, amely terjedelménél fogva egész Európa éléskamrája lehetne, kellõen bizonyítja a bolseviki teóriának a megvalósíthatatlanságát. A kommunista propagandának alapelve: a cél szentesíti az eszközt. A cél ismeretlen, de az eszköz a hazugság, a rágalom, a tömegterror, a rablás, a gyújtogatás, a sztrájk, a lázadás, a kémkedés és a katonaság

destruálása. Csak az tud a bolsevizmussal leszámolni, aki ismeri annak titkos hajtóerõit és elég erõs arra, hogy ellenerõket állítson vele szembe csatasorba.

Goebbels már 1935-ben megállapította, hogy amidõn Németország a nemzetiszocializmus jegyében megtisztulva felvette a küzdelmet a bolsevizmus ellen, már akkor tisztában volt azzal, hogy ezzel nemzeti célján túl világküldetést is tölt be, melynek sikeres végrehajtásától függ a kultúrnépek sorsa. Hitler Adolf kormánya egyetlen jottányival sem tért el ettõl a céltól még akkor sem, amikor 1939-ben békeszerzõdést" kötött a Szovjettel. Az azóta eltelt események bizonyítják, hogy Németország valóban az európai kultúra érdekében indította meg a Szovjet ellen azt a harcot, amelynek mi is résztvevõi vagyunk.

Csak a balga hihette azt, hogy a Szovjet és a nemzetiszocialista Németország valaha is õszinte barátságra léphet egymással. Nem! Ismerve a németországi kommün történetét, ezt minden józanul gondolkozó ember kizártnak tartotta, hiszen a német nemzetiszocializmus 14 esztendõn keresztül küzdött a weimari Németország szociáldemokrata vezetõségének szárnyai alatt meglapuló kommunizmus ellen. Ez a 14 esztendõ sokszáz nemzetiszocialista harcos életébe került és Hitler Adolfék soha egyetlen pillanatig sem feledkezhettek meg ezekrõl a halottakról és azokról az áldozatokról, amelyeket a német nemzetiszocializmus barnaingesei hoztak. A hivatalos kimutatás szerint Németországban a weimari uralom 14 esztendeje alatt 300 nemzetiszocialista esett el kommunista gyilkosok fegyverétõl. . .

1919 április 30-án a müncheni Luitpold gimnázium udvarán 10 túszt, közöttük egy nõt lövetett le hátulról zsidó szovjet-kiküldött az ugyancsak zsidó Leviné közremûködésével. A holttesteket a felismerhetetlenségig megcsonkították és kirabolták.

1930. január 14-én lõtte le a kommunista Höchler Albert, Epstein Salli és Kohn Elza zsidók segítségével Horst Wesselt, a nemzetiszocialista induló szerzõjét.

1933 február 27-rõl 28-ra virradó éjszakán lángokba borították a német birodalmi gyûlés palotáját. Ez volt a jel a fegyveres kommunista lázadás kitörésére, amit azonban Göring Hermann megakadályozott. A weimari Németország 14 esztendeje alatt egymás után lángoltak fel Németországban a vörös máglya rõt lángjai. 1919 januárjában tört ki a spartacus lázadás, 1920-ban Max Hölz a Vogtlandban, a Vörös ármádia a Ruhr vidéken, 1921-ben Közép-Németországban, 1923 szeptemberében pedig Hamburgban próbált lázadást szítani.

A német nemzetiszocialista párt már elég korán megállapította, hogy a szovjet kémhálózat és a németországi kommunista szervezetek szoros együttmûködésben dolgoztak. A bolsevizmus apostolai odáig merészkedtek, hogy Berlinben a csekának külön alosztálya ténykedett. A GPU kémhálózat célja a katonai titkok elárulásán kívül a rendõrség és a hadsereg destruálása volt. A német törvényszékek 1931 júliusától 1932 decemberéig 111 fõtárgyalást tartottak hazaárulási perekben, melyeknél a kommunista párt, mint felbujtó szerepelt. A szovjet zsidó nagykövetének Joffenak 1918 november 6-án azért kellett Berlint elhagynia, mert a diplomáciai futárszolgálatot arra használta fel, hogy a német haderõ részére destruáló propaganda anyagot szállíttasson. Az ú. n. forradalmi alap pénzén a félzsidó Liebknecht fegyvereket vásárolt a német kommunisták részére és propaganda anyagot gyártott a német haderõ forradalmasítására.

Egy független birodalmi gyûlési képviselõ a zsidó dr. Kohn Oszkár 1918 december 26-án a legszemérmetlenebbül kijelentette, hogy november 5-én a berlini orosz követtõl négy millió rubelt kapott forradalmi célokra.

Goebbels miniszter híres nürnbergi beszédében megállapította, hogy a bolsevizmussal való együttmûködés úgy politikai, mint világnézeti alapon lehetetlen. Az, aki a bolsevizmussal paktál, megsemmisíttetik általa.

Németország saját határain belül a nemzetiszocializmus nyolcesztendõs uralma alatt teljesen megsemmisítette a bolsevizmusnak még a csíráit is. Hogy ebben a tisztító hadjáratban a németországi zsidóság sem kerülhette el a sorsát, az minden józanul gondolkodó ember elõtt világos. A zsidók Oroszországban éppúgy, mint Magyarországon és mint Németországban sohasem tagadták meg a szovjettel való rokonszenvüket, s ezért el kellett bukniuk Németországban, és el kell bukniuk a bolsevizmus ellen egységes frontban felsorakozó Európában is.

Az 1918-as háború után a Párizs környéki békék következtében túlságosan nagy hatalmat kapott az európai zsidóság, s ahelyett, hogy ezzel a hatalommal okosan gazdálkodott volna, visszaélt azzal. Gombamódra lepték el Németországban nemcsak a szellemi pályákat, hanem a közhivatalokat is és ennek következtében a reakció sem maradhatott el. 1923-ban Poroszországban 49.7 százalékkal részesedett a zsidóság a kereskedelemben és a közlekedési vállalatokban. Ugyancsak a az orvosoknak 49.7, a fogorvosoknak 37.5, a zenészeknek 32.2, míg az ügyvédeknek 50.2 százaléka zsidó. A hatósági orvosok közül 68, a kórházigazgatók közül 45, az orvostanhallgatók 50 és a színházigazgatók 80 százaléka tartozott a választott nép közé. Az államilag fizetett jóléti orvosok zsidó arányszáma elérte a 80 százalékot.

Néhány nappal az 1918-as német forradalom kitörése után Deutsch, Ausztria zsidó hadügyminisztere nyíltan megírta a Kampf nevû zsidó újságban, hogy: Most mi, zsidók kerültünk felül, most mi vagyunk az urak, végre megvalósultak álmaink." Az elsõ német forradalmi kormány tagjai között 10 zsidó volt. A birodalmi tanácsban Poroszországot a zsidó Hirsch, Haase és Herzfeld, Bajorországot Eisner, Szászországot Lipinski és Gradnauer, Württemberget Heimann, Badent Haas és Ausztriát Hartmann képviselte.

A Hindenburg és Ludendorff felett ítélkezõ kivételes bíróságnak három tagja Kohn, Katzenstein és Simpsheimer volt zsidó. Németország.ebben az idõben kénytelen volt eltûrni, hogy a világháború két hõs tábornagya felett zsidó összetételû bíróság ítélkezzék . . .

De gyerünk tovább. Nézzük, hogy milyen mohó kapzsisággal vetette magát a zsidóság arra az országra, amelyben mindössze másfél százalékos kisebbségben volt.

1919 óta a poroszországi legmagasabb hivatalokban a következõ zsidókat találjuk: igazságügy Rosenfeld, pénzügy, Simon, belügy, Hirsch, földmívelésügy Braun, közoktatásügy Putran, sajtóhivatal Náthán, élelmezésügy Wurm, közoktatásügy Seelig.

Bajorországban a következõ zsidók ültek bársonyszékekben: miniszterelnök Kurt Eisner, pénzügyminiszter Jaffe, vallás és közoktatásügyi miniszter Fechenbach. Feltétlenül megbízható adatok szerint a zsidó Rathenau haláláig a Német Birodalomban a fontosabb közigazgatási állások 80 százalékát zsidóval töltöttek be, míg a hiányzó 20 százalékot kommunistákkal és szocialistákkal pótolták.

Nem volt jobb a helyzet a kulturális téren sem. Már 1910-ben a bölcsészeti szakon 177 zsidó tanár mûködött, míg 1914-ben 3140 fõiskolai tanár közül 939 volt zsidó. Berlini orvosi karon 1932-ben már 45 százalék volt a zsidók arányszáma.

Különösen elzsidósodott a szociáldemokrata uralom alatt élõ Bécs, ahol 1928-ban az ügyvédek 34 és az orvosok 80 százaléka volt zsidó.

Hasonló volt a helyzet a színházaknál és a filmgyártásban is. 1931-ben két esztendõvel a nemzetiszocialista hatalomátvétel elõtt 234 német színigazgató közül 118 volt zsidó, berlini 29 színház közül 23-at zsidó igazgatott

A politika sem mutat mást 1928-ban a németországi szociáldemokrata párt 19 bizottságában 39 képviselõ mûködött s 39 képviselõ közül 38 zsidó volt. A munkásoktató tanfolyamokon 16 elõadó tanár között 13 volt zsidó.

Németország ebben az idõben a mélyponton állt és a horogkeresztes mozgalomnak kellett jönnie, hogy megmentse Németországot és ezzel Európát a zsidó befolyás alól. A barnaingesek küzdelme nem volt könnyû, különösen az 1919-20-as években, amikor a szovjet semmiféle áldozattól sem riadt vissza és a legveszettebb propagandát folytatta Porosz és Bajorországban. Joffe szovjet nagykövet németországi kiutasítása után a zsidó Radek Károly vette át a szovjet propagandájának irányítását és õ lett a vezetõje a németországi kommunista pártnak. fõmunkatársa Eisner Kurt zsidó író volt, aki a német-francia fegyverszünet elõtt a legbetyárabb módon támadta hátba hazáját, forradalomra és sztrájkra izgatott. Eisner munkája nyomán 1919-ben Bajorországban kitört a kommunizmus és kikiáltották a tanácsköztársaságot. Ennek a kormánynak a tagjai éppúgy, mint Magyarországon kivétel nélkül zsidók voltak.

A bajor miniszterelnöki széken a zsidó Eisner ült, míg kormányának tagjai a zsidó Levin, Leviné-Nissen, Kurt Mühsam, Ernst Toller és Gustav Landauer voltak, akik közül az elsõ kettõ a tanácsköztársaság kikiáltása elõtt egy nappal érkezett Moszkvából.

Hiába volt azonban a Szovjet minden betyársága és gazsága, a bajor tanácsköztársaság nem tudott megerõsödni és pár nap múlva maga a bajor polgárság és az odaküldött sorkatonaság verte le a moszkvai zsidósággal társult délnémet kommunisták véres uralmát. Nem véletlen, hogy ebbõl a városból indult el Hitler Adolf mozgalma és Bajorország lett a németországi nemzetiszocializmus fellegvára. Itt szemtõl-szembe kerültek az ázsiai barbarizmussal és a horogkeresztes fiatalok tudták, hogy a német nép útja nem vezethet arra, amerre a kommunizmus iránt elnézõ szociáldemokrata párt útja vezet. A nemzetiszocializmus zászlót bontott Münchenben és ezzel megpecsételte nemcsak a német, hanem az egész európai liberalizmus sorsát. A zsidóság pedig mint azt az elõbbi oldalakon közölt adatokkal bizonyítottuk megkapta azt, amit érdemelt. A történelem pillanatokig néha igazságtalan, de végeredményben minden bûnt és gaztettet az osztó igazság csalhatatlan mérlegére vet.

A magyarországi zsidóság és a bolsevizmus

Adatokkal bizonyítottuk az európai zsidóság kezdeményezõ szerepét a bolsevizmus egyes felvonásaiban. Láttuk, hogy a világ forradalmasítását célul kitûzõ komintern tagjainak 90 százaléka zsidó. Elsõ fejezetünkben rámutattunk, hogy a magyarországi bolsevizmust a teljesen zsidó összetételû szociáldemokrata párt készítette elõ. Ugyancsak adatokkal bizonyítottuk, hogy a németországi marxizmust is zsidók irányították, de õk voltak azok is, akik Spanyolországban is üszköt vetettek a templomok és a békés polgárházak közé. Amíg azonban ezekben az országokban fõként külföldi zsidók dolgoztak, addig örök

szégyene a magyar zsidóságnak a magyar kommunista vezérek és a bolsevizmus magyarországi szálláscsinálói kivétel nélkül részben az asszimilálódott", rézben pedig a nem politikai célzattal bevándorolt zsidóság soraiból kerültek ki.

A liberalizmus hosszú fél évszázada alatt nem volt szabad zsidókérdésrõl beszélni és szomorú sors várt arra, aki a liberalizmus televény évtizedeiben a zsidóság roppant elszaporodásáról szólt. Akik a tespedt korszellem ellenében is felemelték intõ szavukat, azokra az állástalanság, a kenyértelenség réme várt. Nem akarjuk e munka keretében bõvebben ismertetni Istóczy, Simonyi, Verhovay, Weszprémy sorsát, csak megemlítjük, hogy ezeknek az embereknek azért kellett eltûnniük a magyar közélet küzdõterérõl, mert politikájuk tengelyébe a magyar zsidókérdést állították. Hatvan esztendõn keresztül 1867-tõl kezdve liberálisabbak voltunk a nagy nyugati demokráciáknál, nyakló nélkül engedtük be az északkeletrõl beözönlõ betyár társaságot, de ugyanakkor szalmaszálat sem tettünk keresztbe, hogy meggátoljuk az ország legértékesebb elemének, a magyar parasztságnak külföldre való kiáramlását.

A kommunizmus és a magyarság gyöngülése szorosan összekapcsolódik a zsidóság magyarországi szaporodásával és ezért szükségesnek tartjuk, hogy a háború elõtti zsidó-magyar viszonyokat röviden ismertessük.

1907-ben Debrecen szabad királyi város könyvnyomdavállalatának kiadásában megjelent az elfelejtett ifj. Weszprémy Kálmánnak egy érdekes könyve A magyarországi zsidók statisztikája" címmel. Az elfelejtett szerzõ már ekkor megállapítja, hogy az Amerikában megjelenõ Statisztikai Évkönyv, a The Annual Statistical Economist" szerint a világon élõ nyolcmillió zsidó közül itt Magyarországon 723.222, azaz az összes zsidóságnak 9 százaléka él. Ha figyelembe vesszük, hogy a lakott terület széles e földön 137 millió négyzetkilométer és ebbõl hazánk csak 322.013, azaz az egésznek 0.23 százaléka akkor bevallhatjuk, hogy ez a 9 százalék zsidóság túlontúl sok volt Magyarország számára. 1890-ben az európai zsidóság létszáma 4,349.739 volt s ennek a tömegnek 16 százaléka Magyarországon élt.

1720-21-ben az anyaország összes lakossága két és félmillió volt. Ugyanazon idõ alatt, amíg ez a lakosság meghatszorozódott, addig a magyarországi zsidóság lélekszáma negyvenkilencszeresére emelkedett. Ha az ország népe ugyanilyen aranyban szaporodott volna, úgy a történelmi Magyarország területén 1907-ben 19 millió helyett 123 millió lakosnak kellett volna lennie. Kétségtelen dolog, hogy az 1700-as évek közepén Magyarországon mindössze 13,000 zsidó volt. 1840-ben ez a szám 244.000-ra, 1859-ben már 368.000-re ugrott. A zsidók beözönlése tehát száz esztendõ alatt 350.000-re tehetõ. 1850-tõl 1900-ig a 350.000 lélek 826.000-re emelkedett.

A zsidóság figyelmét sem kerülte el ez a természetellenes szaporodás és évtizedeken keresztül újságcikkekben, könyvekben tiltakoztak a bevándorlási vád ellen. A ma is közkézen forgó Pallas Lexikon 16. kötetének 1218-ik lapján Kohn Sámuel többek között a következõket írta errõl a kérdésrõl:

Vajon a beköltözõ magyarok a honfoglalás elõtt ismerték-e már a zsidókat, vagy zsidó hitû kazárok velük jöttek-e Magyarországra? Ez több mint valószínû. Mellette szól azon történelmi tény, hogy a honfoglaló magyarokhoz csatlakozott kazárok (kabarok) nagy része már régebben felvette a zsidó hitet, továbbá azon körülmény, hogy legrégibb okiratainkban meglepõ sûrûn elõfordulnak a zsidó szóval összetett, vagy ebbõl képzett helynevek (például Zsidópatak. Zsidóvár, stb.), végre azon tény, hogy a zsidók

Magyarország elsõ két századában a honfoglalók minden jogával bírtak, a magyarok népéletével a legbensõbb kapcsolatban álltak és sûrûn éltek velük vegyes házasságban, mitõl csak az Egyház ismételt tilalma szoktatta el õket."

Ezt írja a Pallas Lexikonban Kohn Sámuel rabbi, aki nevét azonban Kn-re rövidítette, így hitetvén el a világgal, hogy a cikket keresztény magyar ember írta.

Az elõbbi példához hasonló módon próbálta asszimilálni a zsidóság a magyarságot anélkül, hogy õ maga asszimilálódott volna. Szükség volt erre a hamisító hadjáratra, hiszen a zsidóság a XIX. század közepétõl óriási mértékben szaporodott, amint azt az alábbi táblázat bizonyítja:

Év	1840.	1850.	1857.
A zsidók száma	244.035	368.525	412.702
Az összes lakosság %-ában	1.89	2.79	3.02

Év	1869.	1880.	1890.	1900.
A zsidók száma	542.257	624.826	707.961	826.222
Az összes lakosság %-ában	4.0	4.6	4.7	4.94

Weszprémi szerint ez a szaporodás példátlan, mert nincs a világon népfaj, amely ilyen százalékot tudott felmutatni. Igaz hogy Galicia (11.6) és Bukovina (12.9) felülmúlta a zsidóság magyarországi szaporodását, de sehol ebben az idõben olyan erõs a zsidó befolyás, mint Magyarországon.

A bevándorlástól eltekintve súlyosan esik latba a zsidóság természetes szaporodása is. Az 1905-ös esztendõben a zsidóság természetes szaporodása 14.8% volt, míg a magyarság szaporodása nem haladta meg a 8 százalékos átlagot Ennél nagyobb méretûnek tûnik fel a zsidóság térhódítása ha azt az ország fõvárosában vizsgáljuk. Budapesten - a mai fõváros területét alkotó Pest-Budán 1787-ben mindössze 122 zsidó volt, ami az akkori lakosság 47.344-es számához viszonyítva 0. 3%-nak felelt meg. Bosnyák Zoltán kimutatása szerint ettõl az idõtõl kezdve a zsidóság az alábbi módon hódította meg a magyar fõvárost:

Év	A fõváros összes lakossága	Ebbõl zsidó %-ban	abszolút számban
1787	47.344	122	0.3
1805	48.605	1.734	3.6
1825	49.140	8.264	8.8
1840	104.809	10.166	9.8
1850	156.506	17.618	11.3
1860	270.685	44.890	11.6
1880	355.682	70.227	19.7
1890	491.938	103.317	21.
1900	703.448	166.317	23.6

1910	880.371	203.687	23.1
1920	928.996	215.512	23.2
1930	1,006.393	203.148	20.2

A fenti statisztika Bosnyák Zoltán öt év elõtt készült összeállítása óta nem igen változott, s ezért nem beszélhetünk az arányok javulásáról sem. Galícia és az úgynevezett magyar Felvidék mindig megtalálta az utat, hogy biztosítsa a városi zsidóság utánpótlását. Ez az utánpótlás nemcsak fajilag, hanem egészségügyileg sem volt mindig, még a zsidóság szempontjából sem megfelelõ, hiszen a hülyeintézetekbe beutalt gyengelméjûeknek 42 százaléka volt a zsidó. Ez a szám kétségtelenül a zsidóság degenerációját mutatja.

Másról beszélnek azonban azok a számok, amelyek a háború elõtti évtizedek zsidó térhódításáról szólnak az úgynevezett intelligens pályákon. 1900-ban a zsidóság terjeszkedésének tetõpontján a jogi fakultáson 27.72, az orvosi fakultáson 47.80, a felsõbb tanintézetekben 30 és az állatorvosi fakultáson 60 százalék volt a zsidó hallgatók száma. Az egyetemek után természetesen reávetették magukat az állami állásokra is és 1890-tõl 1900-ig például a vármegyei zsidó tisztviselõk száma 3692-rõl 4471-re szaporodott. Természetesen csak olyan állásokat szállták meg, ahonnan segítségére lehettek hitsorsosaiknak. Így különösen elõszeretettel lepték el az igazságszolgáltatás fórumait, ahol 1900-ban 2557 bíró közül 83 volt zsidó. Látszólag kicsiny szám, de azonnal óriási jelentõségûvé nõ, ha tudjuk, hogy 1900-ban már 1538 zsidó ügyvéd mûködött. A zsidó ügyvédek tíz esztendõ alatti szaporodása elérte a 70 százalékot. Ezt a százalékarányt mind a legutóbbi idõkig sikerült megtartartaniuk, s még a Teleki-féle II. számú zsidótörvény sem változtatott azon.

Megdöbbentõ a zsidóság térhódítása a magyar földdel kapcsolatban. 1884-ben az országban mindössze (!) 1898 százholdasnál nagyobb zsidó birtokon volt. Tíz év múlva ez a szám 2788-ra ugrott és a százholdasnál nagyobb zsidó birtok a tíz év alatt 1,747.255 kataszträlis holdról 2,019.300 holdra szaporodott.

Százholdasnál nagyobb bérgazdaság volt 1884-ben 4291, ezek közül zsidó 2697, összesen 2,745.100 holdon; de 1894-ben 4861 magyar bérgazdaság közül 3170-et zsidó bérlõ bérelt 3,350.740 kataszträlis holddal.

A századfordulón az ország 23.184 százholdasnál nagyobb gazdaságából 5992, azaz a magyar föld 25.5 százaléka zsidó kézben volt. Legkevesebb nagybirtokos zsidó az erdélyi és a déli vármegyékben volt, sõt a szászok között egyetlen zsidó ezerholdas gazdát sem találunk. A legtöbb ezerholdasnál nagyobb zsidó gazda volt és van Hajdú megyében, 65.2 százalékkal, Szabolcsban 51.3 százalékkal, Trencsénben 51.5 százalékkal, mely vármegyékben a nagybirtokosoknak több mint a fele zsidó.

Sajtó színház irodalom

Gazdasági megerõsödése után azonnal hozzáfogott az úgynevezett szellemi kulcspozíciók elfoglalásához. Megérezte a sajtó roppant fontosságát s az e terén végzett hódításokat nagyban elõsegítette az akkor már erõs nyugateurópai zsidó sajtóvezérek támogatása. A világsajtó ekkor már teljesen zsidó kézben volt és ezzel a sajtóval befolyásoljak nemcsak az európai, hanem az egész világ közvéleményét s a harmincas évek derekán, alig két-három évvel a német nemzetiszocializmus hatalomra jutása elõtt az összes német

lapoknak 55.3 százaléka volt a zsidók kezében. Hasonló helyzet volt Németországban a hetvenes években is s így érthetõ, hogy a magyarországi zsidóság könnyûszerrel szerezhette meg a magyar sajtó fölött az egyeduralmat.

1848-ban 86 lap volt, 1850-ben a Bach korszak alatt ez a szám kilencre esett vissza, de 1868-ban a kiegyezés utáni évben már 140-re ugrott fel. Ez a szám állandóan emelkedett s 1905-ben már 1438 magyar lap jelent meg, amelyek közül 242 volt politikai újság.

A modern értelembe vett politikai hírlapjaink õsapja Helmeczy Jelenkor"-a 1832-ben indult. Ezt a Pesti Hírlap, majd a Világ helyettesíti, amelyekben Kossuth Lajos, Széchenyi István gróf, a két Dessewffy, Szalay László, Kemény Zsigmond báró, Irányi Dániel, Tóth Lõrinc, Hunfalvy János, Nyári Pál és még sokan mások, akiknek neve és mûködése aranynál is többet érõ biztosíték volt arra, hogy az õ kezük alól kikerült lapok valóban csak a nagy nemzeti célok szolgálatában állanak. Azután elérkeztünk a tiszaeszlári nagy perhez, s ez a per fontos és szomorú állomást jelentett a magyar sajtó életében. A zsidóság ekkor legkíméletlenebb módon vetette rá magát a magyar sajtóra és végképp elhallgattatta azokat a lapokat, amelyek a tiszaeszlári vérvád tárgyalása alatt nem állottak védõként melléje. Weszprémy Kálmán már idézett könyvében az alábbiakban vázolja a Tisza Kálmán miniszterelnöksége illetve rendszere alatt bekövetkezett sajtóváltozásokat:

,,A Tisza-éra idejében, mint minden nobile officium, a sajtó is magánvállalkozássá és üzletté alacsonyult. A hihetetlen nagy konkurencia, az üzleti érdek egy új hangot, egy új szellemet hozott a magyar sajtóba és ez a hang, ez a szellem abban az arányban harapózott el, amily arányban tódult erre a pályára zsidó.

A szenzációk hajhászása megrontotta magát a publikumot, amely lapjában ma már megköveteli a maga napi idegizgató szenzációját. Az üzleti konkurencia a publikum alacsony ösztöneire utazott és elveszítette maga elõl azt az egy szempontot, amit a sajtó egyetlen szabályaképpen lehetne felállítani: csak azt szabad megírni, ami igaz és aminek publikálása közérdek. Maga a közérdek fogalma elég tág arra, hogy a szabad vélemény nyilvánítása beleférjen, elé korlátokat állítana legalább arra, hogy a sajtó csak terjessze a kultúrát, a szó nemes értelmében és ne törje is össze a bal kezével, amit a jobbal egy ezer esztendõ nehéz munkájával alapítva építeni tud."

Weszprémy Kálmán 1907-ben szóval a boldog magyar liberalizmus idején írta ezeket a sorokat, mert már akkor ösztönösen érezte, hogy milyen módon végzõdik az a destruktív munka, amit a zsidó befolyás alatt álló sajtó végzett a magyar lelkekben. Ez a sajtó igazolta Weszprémyt hiszen a zsidóság a maga szõrös kezével valóban összetörte azt, amit egy ezer esztendõ nehéz munkájára alapítva építettek.

Nem nevezhetjük egyszerûen véletlennek, vagy a történelem meglepetésének, hogy Magyarország volt az egyedüli állam Európában, ahol 130 napon keresztül uralkodott hazai zsidóságunk söpredék társasága.

Rendszeresen folytatták a lelkek mérgezését, hamis beállításokban közölték az évtizedek történéseit, meghamisították a legnagyobb magyarok tanításait, elsikkasztották Széchenyit, Kossuthot, Prohászkát s a magyar középosztály és a szociáldemokrata vezetés alatt álló magyar munkásság ennek a sajtónak a következményeképpen nem rendelkezett azzal az ellenálló erõvel, hogy megbirkózhatott volna az összeomlás után felszínre került vörös terrorral.

A magyarországi zsidó sajtó sokkal fontosabb szerepet töltött be, mint sem azt a könnyen felejtõ polgárok gondolják, ötven esztendõn keresztül visszaélt a sajtószabadság nevével és gondolatával és azt írt, amit akart és a liberalizmus védõszárnyai alatt mély öntudattal készítette elõ a zsidóság magyarországi uralmát, ami 1919 március 21-én be is következett.

Napóleon mondotta, hogy ha el akarjuk venni a néptõl a szabadságot, akkor lehetõleg gyakran beszéljünk szabadságról és a felvilágosodottságról. A zsidó sajtó évtizedeken keresztül prédikálta a szabadságot, hogy a végén a leggazabb módon visszaéljen azzal. Hosszú félszázadon keresztül mételyezték a magyar lelkeket, takarták az igazságot, semmi sem volt szent elõttük és jaj volt annak, aki ez ellen szót mert emelni. Kevés a helyünk arra, hogy részletesen idézzük azokat az oldalakat, melyeket bõven olvashatunk az e korból összegyûjtött liberális és marxista lappéldányokban. A sajtó a mindennapi élet olvasókönyve, és ennélfogva egyáltalán nem mindegy, hogy kik írják azt az olvasókönyvet. De idézzünk ebbõl a sajtóból és ha olvassuk az idézeteket, akkor nem csodálkozhatunk, hogy meg kellett élnünk 1919-nek szörnyû tavaszát.

A Népszava 1907. március 8-án megjelent számában többek között a következõket írta:

A keresztény szocializmusról.
Nem jó a Szentírást olvasni. A sokezernyi ellentmondás közül is kihámozható fönséges, krisztusi tanítások mai elferdítése önkéntelenül is ajkunkra adja Voltaire jelszavát:
Ecrassez l'infame!" Pusztítsátok el a gyalázatost! Azt a gyalázatos kereszténységet, mely évszázadok óta Krisztust gyalázza, tanításait elferdíti, s e szentségtöréssel keresi meg kenyerét, kalácsát, aranyát, gyémántját. A szertartásokba, külsõségekbe merült, élettelen kereszténységet. Hogyha a só megromlik, semmire sem való többé, hanem hogy kivettessék és eltapostassék az emberektõl. (Máté 5.13.) De ne engedjük át magunkat a valóban méltányos felháborodás kitörésének, vegyük szemügyre az õs és a mostani kereszténységnek a magántulajdonról vallott meggyõzõdését."

Ez csak egy idézet, de ezer és ezer ilyen írás és a hit és a vallás magasztos gondolatát aláásó cikk jelent meg a liberalizmus magyarországi sajtójában."

1910-ben alapították a ,,Szombat" címû magyarországi zsidólapot, melynek cikkírója az alábbi sorokkal köszöntötte olvasóit:
,,Új lapvállalkozások hírének szele fújdogál az országban és a levegõ tele van a sajtó elzsidósodásának szólamaival. A kobrának vagy a feketehimlõnek híre sem okozott volna nagyobb riadalmat mint egy újabb lapnak megjelentérõl szóló hír, mely a tunya, fösvény és épp ezért sajnálatosan tehetetlen klerikális fekete sereg mögött mindig a zsidóság újabb térfoglalását látja. És fellármázzák a világot a zsidó sajtó elõretörése miatt, reszketnek a dühtõl, mert képtelenek voltak velünk lépést tartani és minden rosszat szemére hánynak a liberális sajtónak, de dacára ennek, mi uraljuk a lelkeket, dacára mindennek, a milliók Magyarországon mégis ezután a zsidó sajtó után igazodnak.

Mi teljes büszkeséggel viseljük homlokunkon ezeket a vádakat. Igenis állítjuk : a sajtó elzsidósodott. Állítjuk, hogy legnagyobb részben a zsidó szellem a modern haladás megtestesítõje. A mûvelt zsidóság érvényesülési törekvésben azonnal felismerte a sajtó óriási jelentõségét. Az elsõ nagy lapvállalatokat zsidó tõke és zsidó szellem hozta napvilágra. Gombamódra nõttek ki egymásután az egyes újságok. Állandó rettegés és irigység kísérte ezt az elõretörést a reakció barlangjaiban és végül kiabálni és átkozódni kezdett a zsidó sajtó ellen. Már évtizedek óta halljuk a klerikális macskazenét, ez azonban

korántsem zavarja a zsidóság elõrenyomulását a sajtó terén. Mert mi szükséges a sajtóhoz? Két dolog: elõször: Pénz, pénz, pénz; másodszor: Ész, ész, ész. És a fekete lovagoknál ezekbõl nem igen akad felesleg. Voltaképpen csak szellemi téren nem, mert egy fél püspöknek és egy fél katolikus mágnásnak több a pénze, mint bármely nagyváros összes zsidójának.

Az egész zsidó sajtót össze lehetne roppantani, hogyha ennek a rettenetes seregnek a vagyona kilépne egyszer passzivitásából és áldozatok árán harcba menne. De gyûlöletüknél is nagyobb a gõgjük. Jól érzik, hogy hetedik - értsd a sajtót - nagyhatalom kegyeibe kellene férkõzniük, azonban és drága mulatság. Ehhez szív és áldozatkészség kell. Köztudomású, hogy ezen tulajdonságokkal csak a zsidóság rendelkezik. Jól tudják, hogy az emberiség harcai közepette szükség van ennek a hatalmas és rettenetes fegyveróriásnak megszerzésére, de ehhez odaát túl lusták és fösvények."

Olvassuk és piruljunk, hogy volt idõ Magyarországon, amikor a magyarországi zsidóság ilyen hangon mert írni. De gyerünk tovább, nézzük, hogyan ásta a csapdát ez a sajtó akkor, amikor meglazult a közbiztonság és a legerõsebb nemzeti összefogásra lett volna szükség. Már a háború utolsó esztendejében amikor már többé-kevésbé biztos volt az egyesült hatalmak csatavesztése leplezetlen örömmel üdvözölték a. a szabadkõmûves célkitûzéseket és a sajtó fegyverével a legalávalóbb módon támadták hátba a nagy fronton küzdõ hadsereget. 1918 október 31-én Az Est hatalmas cikkben üdvözölte az õszirózsás forradalmat:

"Romba dõlt a bûnök és hazugságok óriási szervezete, amely rabságban tartotta Magyarországot Az eddigi Magyarország épülete ma éjjel összedõlt. Ez a nász, mámor, az új erõ napja."

Az ezeréves magyar alkotmány és a történelem Magyarország igazi sírásói a fenti sorok után meg húsz hosszú esztendõn keresztül mûködhettek a Bethlen-rendszer jóvoltából és támogatásából.

1918 november 1-én Miklós Andor vezérlapja a következõképpen egyengette a kommunizmus útját: „Az eddigi Magyarország ezeréves épülete összedõlt. Mivel az átalakulás nem történt simán, azért kellett azt forradalmi úton végrehajtani. Akadály volt: az uralkodóhoz és a kormány ellenkezése, görcsös és ostoba, elvakult ragaszkodása egy tönkrement, cafatokká tépett múlthoz."

Nyíltan dicsõítették Lindner akkori hadügyminisztert, aki kijelentette, hogy Magyarországon nem akar többé katonát látni. És ez a sajtó hozsannázott és tömjénezett ennek a történelmi megállapításnak" és nagy része volt abban, hogy az utódállamok gyülevész hadserege megszállhatta országunkat.

1918 november 8-án az alábbiakat olvashattuk Az Estben:
Kormányunknak, nemzetünknek és mindenkinek, aki csak itt élni és boldogulni akar, közös és legfõbb vágya az, hogy minél hamarabb pusztuljon szemünk elõl, ami a háborúra legjobban emlékeztet: az uniformis."

Ma már tudjuk, hogy ez a forradalom az õ forradalmuk volt, hiszen Hevesi budapesti fõrabbi mondotta az elsõ imát a köztársaságért a Dohány utcai zsinagógában. Jászi Oszkárék megtiltották a Felvidékre vonult magyar tiszti századnak, hogy az erõszak eszközével küzdjenek a cseh legionisták ellen". Üdvözölték a bevonuló románokat, mert

azok megkímélték az erdélyi zsidóságot 1918 december 1-én Az Est erdélyi tudósítója az alábbi sorokkal örvendeztette a pesti zsidókat:

A román nemzetõrség annyira vigyáz a rendre, hogy például amikor tudomást szerzett arról, hogy egyik gazdag zsidónak két ökrét elhajtották, intézkedett, hogy az elhajtott állatokat azonnal vigyék vissza a tulajdonoshoz."

Ma végsõ kétségbeesésükben polgárok és nemzetiek, de akkor 1918-19-ben ezek a körúti polgárok és zsidók, szalonintellektuellek nem tartották elég radikálisnak a szociáldemokrata pártot, türelmetlenek voltak a kormány intézkedéseivel szemben is és minduntalan újabb rendszabályokat és törvényeket követeltek. A liberális lapok szerkesztõségei hadszíntérré változtak. Onnan irányították a forradalmat és õk vezércikkezték ki magukból a legaljasabb és legsötétebb gondolatokat. Nem véletlen, hogy éppen az Est szerkesztõségi szobájából került ki a Tisza-gyilkos Kéri Pál és ugyancsak a liberális redukciók áporodott levegõjû szobáiból jutottak a forradalom vezérkarába Kunfi Zsigmond, Fényes László, Jászi Oszkár és Szamuelly Tibor. Hogy hogyan és miként csinálták a forradalmat, és hogy milyen volt ennek a forradalomnak a lélektana, azt a zsidó Lakatos László írta meg legjobban:

A magyar forradalom vezére, tehetsége a nép volt. A pesti nép, a pesti utca, a pesti kávéház, a pesti piac, a józsefvárosi katona, az óbudai matróz, a hírlapíró az Otthonból és a galileista diákok. Ez a forradalom nem volt nagyképû, ez Pest volt, az ideges szívverésével, a csúfondáros észjárásával. Megmondjuk: itt a pesti vicc gyõzött, az ötletesség, a szatíra, az a tiszteletlen és senki és semmi által meg nem fõzhetõ tiszta racionalista észjárás, amely már tíz-húsz éve dolgozik itt a sajtóban, kávéházban, a kabaréban, színházban és felszabadította és forradalmasította az emberek gondolkodását."

Hát éppen ez az, amit nem gyõztünk hangoztatni az elmúlt húsz esztendõ során és ez az a szellem és ez az ötletesség, ami nem juthat még egyszer szóhoz Magyarországon. Ez az ötletesség volt a kommunizmus szálláscsinálója és végeredményben ennek az ötletnek szülõje a magyarországi zsidóság volt az, amely a 133 napot elõkészítette. De folytassuk:

A liberális Magyarország" címû napilap a Nemzeti Tanács kiáltványáról többek között a következõket írta: „Ez a plakát minden érzõ és gondolkozó magyar katona elé tárja Prága és Zágráb ragyogó példáját."

Egy késõbbi számában határozottan követelte, a vallásoktatás megszüntetését:
A királyi és felekezeti hitoktatás a tömegbutításnak hajszálcsövességûen rafinált mûve."
Nem volt kivétel a Pesti Napló sem, amely már a kommunizmus kitörése elõtt sóvár szemekkel tekintett Moszkva felé és a magyar liberalizmus követelte a proletárdiktatúra kikiáltását. 1918 március 16-án, tehát öt nappal a kommunista diktatúra kikiáltása elõtt minden szégyenérzettõl mentesen vallott szerelmet Moszkvának. Ezen a napon a következõket írta a Pesti Napló: Az oroszok fõvárosa ma az új embermegváltás központja. Ma a vörös lobogó magyar lobogó."

Védte és támogatta Kun Béláék gyalázatos mozgalmát és örömtõl elfulladó hangon üdvözölte Kun Bélát, amikor ez a zsidó agitátor beült a hatalomba. A zsidó liberalizmus elérte célját, hiszen amint láttuk, nemcsak Magyarországon, de a világon mindenütt a kommunizmusba torkollott bele a demokrácia. Ha valahol meglazultak az eresztékek, ha a külsõ vagy belsõ behatások miatt meggyengült az államhatalom, akkor a zsidó sajtó vezetõi mindenütt, úgy Németországban, Ausztriában, Olaszországban, a megszûnt

Csehszlovákiában, Spanyolországban mint Magyarországon a legradikálisabb baloldali államformának lettek a hívei.

Ismételjük, hogy szükséges ennek a sajtónak az ismertetése, mert mint az elõbb megállapítottuk, óriási bûneik vannak azoknak a magyar politikusoknak, akik évtizedeken keresztül tûrték és támogatták azt a sajtót, amely hatvan esztendõn át rendszeresen pusztította a magyarságban a nemes ideálokat és ölte, gyilkolta a hitet. Ez a hadjárat nem a háború utolsó évében, hanem közvetlenül 1867 után kezdõdött A tiszaeszlári per után megszûnt a magyar sajtó és a zsidóság a legutóbbi években végrehajtott sajtóreformig egyeduralkodó volt a magyar kultúra piacán. Prohászka Ottokár röpiratokban figyelmeztette az országot ennek a sajtónak a munkájára. De intelmük pusztába kiáltott szó maradt és semmi sem történt ennek a sajtónak a megfékezésére.

A szabadkõmûvesség lapja, az akkor nagy példányszámban megjelenõ Világ, a következõ módon bölcselkedett a kereszténységrõl:
A pesszimista bölcsészet hullák számára való filozófia. A rokonszellemû keresztény vallás egy menthetetlen beteg, tehát hullának számító ál-élõ számára való vallás. Vagy még egyenesebben: a kereszténység a legbolondabb vallás."

Egy másik cikkében a következõket írja:
Testet öltött az ige, szóval emberré lett maga az egyetlen Isten, felöltvén saját teremtményei egyikének alakját, az emlõsök és gerincesek zsidó osztályából."
Mi ez, ha nem a legorcátlanabb materializmus! Így és ilymódon írt ez a sajtó évtizedeken át.

A Nap címû napilap a budapesti Gázgyárnak a fõváros által történt megváltásakor szóról-szóra ezeket írta:
„Sürgönyözni kell Jézus Krisztusnak, hogy jöjjön a Gázgyárat megváltani az õ saját módszerével."
Majd egy, a hévízi sóstóban fürdõ zsidó azt írta a zsidó Braun Sándor lapjában, hogy a szovátai sóstó a legfényesebb bizonyítéka annak, miként csapta be Krisztus a világot, mikor a Veres-tengeren száraz lábbal átment?

Lenin a magyar sajtóban

Külön fejezetet lehetne írni arról a munkáról, amelyet ez a zsidó sajtó a harctereken végzett. A háború utolsó évében Magyarországot az AOK sajtóhadiszállásán egyetlenegy újságíró kivételével kizárólag zsidók képviselték. Ennek a nagyszerû képviseletnek minden hátránya és nemzetellenessége kiütközött, ami végezetül is a hírhedt nem akarunk katonát látni" hadügyminiszteri kijelentésben érte el csúcspontját A magát magyarnak nevezõ liberális sajtót az alábbi írók képviselték az AOK sajtóhadiszállásán:

Molnár (Neumann) Ferenc Az Est, Szomori (Weisz) Emil Az Újság, Herceg (Hercog) Géza, A Nap, Simon,Vilmos (?) Pesti Hírlap, Bíró (Blau) Lajós, író, dr.Gonda (?) Henrik Magyarország, Magyar (?) Lajos, késõbb népbiztos Az Újság, Göndör (Krausz) Náthán Népszava, Pogány (Schwartz,) József, késõbb hadügyi népbiztos Népszava, Révész (f) Imre fotoriporter, dr. Fabinyi (Forster) Izidor a Képeslapoktól, Grósz Izsó fotoriporter, dr. Radó (?) emigráns több napilaptól, Vészi (?) Margit Pester Lloyd, Lengyel (Lefkovics) Manó Menyhért író. Az egyetlen keresztény haditudósító Payr Hugó volt. íme, így nézett

ki az a társaság, amely a magyar hadsereg hõsi küzdelmeirõl számolt be olvasóinak. De ezeket az olvasókat akkor a 21 milliós Magyarország jelentette, hiszen minden lap és minden sajtóorgánum az õ kezükben volt

Rendszeresen, megbízhatóan végeztek támadásaikat a magyar állameszme ellen. Az ország közvéleményét cinikus, biztos kézzel vezették a meghasonlás felé. A történelem homokóráján lassan peregtek a homokszemek. Aztán elérkeztünk a mélypontra...

Az Est 1917 december 25-iki számában (tehát 10 hónappal a háború befejezése elõtt) a magyar zsidóság egyik nagynevû" költõje az alábbi verset írta:

I.
Új Krisztus jött, de oly közel ma még
Hogy fel sem éri ez a nemzedék,
S nem súgja szent érzések percein
Lenin, Lenin.

II.
Ember õ is, megcsúfolt, szenvedõ, Kivert,
számûzött, örök magvetõ.
Felnõtt milliók omló könnyein . . .
Lenin, Lenin.

III.
Torka itta a nyomor illatát,
Ajka dalolta a szolgák dalát,
Szíve vérzett gyötrõ reményein . . .
Lenin, Lenin.

IV.
S amikor a rosszaság már égig ért,
S bitangján szüretelték a vért,
Szólt: Ne legyen több vér, s fekete szín
Lenin, Lenin.

V.
A vizekbõl, a légbõl, föld alól
Ahol csak gyilkos fegyver szava szól,
Jertek megkínzott, hõs testvéreim ...
Lenin, Lenin.

VI.
Császároknak dörögve álljt kiált,
Elparancsolja a bitor halált,
Tárt karral vár vágyóknak válaszin . . .
Lenin, Lenin.

VII.
S meglátta, egymást minden szenvedõ,
Szülõ, gyermek, testvér és szeretõ,
Végigsuhant a népek szívein . . .

Lenin, Lenin.

VIII.
Termõ lombbá lettek a fegyverek,
Testvérekké lettek az emberek,
Karácsony volt épp a Föld terein,
Lenin, Lenin.

Így üdvözölte a magyarországi zsidó sajtó a világháború, utolsó negyedében Lenint és az orosz bolsevizmust. Nem volt cenzúra, amely ezt megakadályozta volna, és ezzel megindultunk 1919 március 21-ike felé . . .

Alig tíz hónappal a fenti vers megjelenése után Budapesten kitört az õszirózsás forradalom és négy hónap múlva a tavaszforduló napján gépfegyverek kattogtak a magyar fõváros utcáin . . .

II.

A szociáldemokrata-kommunista egységokmány

A kommunizmus után a magyarországi szociáldemokratái párt a hazai zsidósághoz hasonlóan hol enyhébben, hol hevesen tagadta a bolsevizmushoz való kapcsolatait Két esztendõvel ezelõtt a szociáldemokrata párt mondvacsinált nyilatkozatban próbálta meggyõzni a világot arról, hogy õ tulajdonképpen nemzeti alapon áll és soha semmi köze sem volt azokhoz, akik a bolsevizmusnak nevezett ázsiai világnézetet akarják rászabadítani Európára és szabadították rá 1919-ben Magyarországra. A legszemérmetlenebbül megtagadták tulajdon múltjukat, sõt a csúfos kudarccal végzõdött szakszervezeti nyilatkozat után még címüket is megváltoztatták, amennyiben Magyarországi szociáldemokrata párt" helyett a Magyar szociáldemokrata párt" nevet vették fel.

Felesleges volna bõvebben bizonyítgatni a marxista világnézet két árnyalatának - a szociáldemokráciának, s a kommunizmusnak - az egyhúron-pendülést, de szükség van erre a bizonyításra, hiszen a még mindég alvó magyar középosztályunk és a magyar munkásság nagy része mind a mai napig nem hajlandó - vagy talán nem is törõdik vele - ezt elhinni. Oldalakon keresztül sorolhatnánk fel könyvünkben azoknak a szociáldemokrata elvtársaknak irodalmi és publicisztikai mûködését, akik évtizedeken át hûséges ápolói voltak a szociáldemokrata-kommunista fegyverbarátságnak.

Engels Frigyes mûveit a szociáldemokrata fõszerkesztõ Garami Ernõ fordította magyarra, míg Lenin munkáival a szociáldemokrata Mikes Lajos ajándékozta meg" a magyar munkásságot Kunfi Zsigmondnak a szociáldemokrata párt oszlopos tagjának 1919-ben jelent meg a Proletárkultúra, proletármûvészet" címû írása, amelyben a szociáldemokrácia újólag hitet tett a kommunizmus mellett. Buharin Nikolajnak, szélsõ radikális orosz kommunista írónak az osztályharcról írott könyvét ugyancsak a volt szociáldemokrata párttag, Szamuelly Tibor fordította le.

A kommunista programot a szociáldemokrata Rudnyánszki Ede hozta Magyarországra. És így tovább a végtelenségig. A közös munkáról szóló nagy bizonyság azonban a budapesti gyûjtõfogház egyik cellájában született meg 1919 március 21-én. Az ott történteket a

közoktatásügyi népbiztosság kiadásában megjelent Az egység okmányai a szociáldemokraták és kommunisták egyesülésének elõzményei. Kun Béla levele a kommunizmusról és a proletár egységrõl, Weltner Jakab elvtárs bevezetésével" címû füzetben írták meg és tették közzé. Amint a címbõl kitûnik, a bevezetõt Weltner Jakab elvtárs, a magyarországi szociáldemokrata pártnak egyik vezetõ tagja írta. A szociáldemokrata párt a kommunizmus bukása után mindent elkövetett, hogy elfeledtesse és meg nem történtnek tekintse ezeket az egységtárgyalásokat, és ezért a mai választó idõkben, mikor a keresztény Európa országai közös fronton küzdenek az új barbarizmus ellen szükségesnek tartjuk ezeknek a tárgyalásoknak és ennek a sok mindent bizonyító egységokmánynak az ismertetését.

Talán soha sem vívott egymással két világnézet olyan elkeseredett, kíméletlen és kegyetlen harcot, mint manapság. Ma minden magyar embernek tudnia kell, hogy ki tartozik ide és ki menetel odaát a túlsó oldalon. Ma világosan kell látnunk a dolgok menetét és pontosan kell ismernünk nemcsak a közelmúlt történéseit, hanem azoknak rugóit is. A magyarországi szociáldemokrata párt ma nemzeti húrokat penget Ma, a reá nézve igen veszélyes napokban nacionalista álarcot akasztott a régi cégér helyére, de a cégér mögött ott áll a maga vörös bizonyosságában az az egyesség, amelyrõl most szó lesz.

Az elõbb említett és a kommunizmus alatt megjelent füzet elõszavában a szociáldemokrata Weltner Jakab többek között a következõket írta:

A gyûjtõfogház egyik cellája március hó 21-én történelmi jelentõségû esemény színhelye volt. A volt szociáldemokrata párt megbízottjai keresték fel az elzárt kommunistákat, hogy megbeszéljék velük azokat a feltételeket, amelyek a két különbözõ fronton harcoló proletár párt egységes mûködését lehetõvé teszik.

A forradalmi kormányban résztvevõ szociáldemokraták hasztalanul igyekeztek azon, hogy gyorsítsák a fejlõdés tempóját, megakasztotta a polgári pártoknak erélytelensége és reakciója. Csak a Károlyi-párt néhány képviselõje tudott az adott viszonyokkal számolni. Ennek tulajdonítható, hogy a magyar forradalom a politikai szabadságjogon kívül semmit sem nyújtott a proletárságnak. A kommunisták mozgalmát végtelenül megerõsítette a polgári pártoknak éretlen, kapkodó és minden haladástól irtózó magatartása.

A magyarországi proletárság két fronton harcolt, de a végsõ célok kitûzésében már akkor is egységes volt, amikor a legélesebb harcban állott. Mind a két csoport a szocializmus gyõzelmet kívánta. A proletárok egymással szemben álló táborai megegyeztek abban, hogy a munkások felszabadulása csak akkor lehet teljes, ha a kapitalizmus elpusztul, ha a kizsákmányolás lehetõsége a termelõeszközök, a társadalom biztosításával megszûnik.

A szociáldemokraták és a kommunisták között csak a tempó kérdésében volt ellentét. A két párt egyesülése azért történhetett meg olyan gyorsan, mert elvi különbségek nem gátolták az együttes mûködést, mert a proletár mozgalomban a személyi kérdések mindig alárendelt jelentõségûek voltak.

Sokan felvetették már a kérdést, hogy miért nem alakult szociáldemokrata kormány? Erre a kérdésre a felelet igen egyszerû. A szociáldemokraták a kommunisták kizárásával azért nem vállalták a kormányt, mert ez a megoldás nem biztosította volna uralmuk békéjét. A szociáldemokraták nem akarták elõidézni a testvérharcot", nem akarták fegyveresen egymással szembeállítani a proletár csoportokat, hogy azok egymást gyilkolják. A

munkástanács történelmi jelentõségû ülésén Garbai elvtárs az egyesülés szükségességérõl a következõket mondotta (Garbai a szoc. dem. párt elnöke volt):

Új irányban kell haladnunk, hogy amit nyugattól nem kaptunk meg, azt keletrõl szerezhessük meg. Az események sodrába bele kell kapcsolódni. Az orosz proletártömegek harcos serege közeledõben van. Polgári kormány nem jöhet, lehetetlen, hogy jöjjön, mert nem tudja más betölteni a nehéz hivatást, mint a szociáldemokrata párt. Arra a bázisra kell tehát helyezkednünk, hogy megteremtjük a szocialista kormányzást és kihirdetjük a proletárdiktatúrát. Ez politikánk új irányvonala. Új eszközökkel, új módszerekkel kívánunk harcba szállani. Politikánknak azonban csak akkor lehet sikere, ha megteremtjük a szociáldemokrata párt és kommunisták magyarországi pártja között a békét. Ha a Munkástanács úgy akarja, ennek nincs már akadálya, mert a megállapodás megvan. Egy célban kell egyesülni, s együtt kell a nehéz akadályos úton végigmenni a cél felé. Ha az egység létrejön és közöttünk készen van, akkor a kommunista elvtársaknak még ma szabadoknak kell lenni és holnap vagy holnapután, de mindenesetre rövid idõn belül szikratávirat útján tudatni kell az egész, világgal, hogy itt, ebben az országban a proletárság vette kezébe sorsának intézését, hogy a magyarországi proletariátus felajánlja testvéri szövetségét az orosz szovjet kormánynak."

A volt szociáldemokrata párt és a volt kommunista párt egyesülése írja tovább bevezetõjében Weltner Jakab minden zavar nélkül megtörtént. Az események igazolják, hogy ez az elhatározás az ország népére mily üdvös colt. Alig két héten belül Magyarország a fejlõdésnek szédítõ útját járta meg (!!!)."
Weltner Jakab bevezetõje után közli a könyv a gyûjtõfogházban történt megegyezés teljes szövegét. Mi is közöljük.

Határozat

A Magyarországi Szociáldemokrata Párt és a Kommunisták Magyarországi Pártja a mai napon közös vezetõségi ülésében teljes egyesülést határozta el.
Az egyesült új párt neve mindaddig, amíg a forradalmi internacionálé nem dönt a párt végleges elnevezésében, a következõ lesz:

Magyarországi Szocialista Párt
Az egyesülés azon az alapon történik, hogy a párt és a kormányhatalom vezetésében a két párt együttesen vesz részt. A párt a proletariátus nevében haladéktalanul átveszi az egész hatalmat A proletárság diktatúráját a munkás, paraszt és katonatanácsok gyakorolják. Éppen ezért természetszerûleg véglegesen elejtõdik a nemzetgyûlési választások terve.

Haladéktalanul megteremtendõ a proletárság osztályhadserege, amely a fegyvert teljesen kiveszi a burzsoázia kezébõl. A proletárság uralmának biztosításáért és az antant imperializmusa ellen a legteljesebb és legbensõbb fegyveres és szellemi szövetség kötendõ az oroszországi szovjet kormánnyal.
Budapest, 1919. március 21.

A Magyarországi Szociáldemokrata Párt
A Kommunisták Magyarországi Pártja

A fenti okmányt a szociáldemokrata párt vezetõi nem kényszer hatása alatt, hanem önszántukból írták alá, sõt önszántukból keresték föl a gyûjtõfogházban az ott fogva tartott moszkvai kommunista zsidókat. A hatalmat is önszántukból adták át nekik. Ezt a tényt letagadni nem lehet csak elfelejteni. A magyar jelen és a magyar jövõ azonban egyetlen pillanatig sem mentesíthet bennünket a felelõsség és a megtörtént bûnöket számontartó kötelesség alól. Az utolsó húsz esztendõ során a szociáldemokrata párt csak külsõségekben változott meg. De belülrõl maradt az, ami volt. De nézzük tovább a szociáldemokrata-kommunista egységtárgyalásokat ismertetõ könyvet. Kun Béla a gyûjtõfogházból 1919 március 11-én elvtársi üdvözlettel" aláírt levelet küldött Bogár Ignác szociáldemokrata elvtársnak. Kun Béla levelében többek között a következõket írja:

Kedves és tisztelt Bogár Elvtársam!

A gyûjtõfogházban tett látogatása alkalmával felszólított, közölném önnel azt a platformot, melyen felfogásom szerint a magyarországi munkásmozgalom egységesíthetõ volna. Én még hozzáteszem ehhez, hogy nemcsak Magyarországra vonatkoztatva egységesíthetõ, de nemzetközisíthetõ is legyen. Elöljáróban hangsúlyoznom kell, hogy a fogságban létünk tartama alatt nem tárgyalunk (Mint a késõbbi események során kiderült. Kun Béla igenis tárgyalt a gyûjtõfogházakban gyakran megjelenõ szociáldemokrata vezérekkel).

A proletár forradalom gyõzelme elõtt vagy utána, de mindenképpen egységes lesz a munkásmozgalom. Nem látom ugyan magamat közelebb állónak a magyarországi proletárhoz, mint mondjuk az amerikaihoz, vagy az oroszhoz, avagy a csehhez, de szubjektíve mégis boldognak erezném magamat, ha a magyarországi munkásmozgalom egységben érné meg a proletárforradalom gyõzelmét és rögtön egységesen kezdené meg a szocializmushoz vezetõ intézkedések foganatosítását."

Kun Béla ezután Bogár elvtárshoz intézett levelében amely azonban tulajdonképpen a szociáldemokrata pártnak szólt tíz pontban állapítja meg követeléseit A szociáldemokrata párt ezt a tíz pontot el is fogadta és ezután adta át a hatalmat az ekkor még a gyûjtõfogházban lévõ Kun Bélának. Kun Béla elsõ pontjában kijelenti, hogy õ maga részérõl, illetõleg az egyesült szociáldemokrata-kommunista párt semmiféle támasztékot nem nyújt az úgy nevezett, népkormánynak. A második pont a következõképpen hangzik:

Erélyes támadás az osztályegyüttmûködés következményeként jelentkezõ úgynevezett forradalmi honvédelemmel szemben, minden áron való megakadályozása az új háborúnak a csehek, románok vagy szerbek ellen."

A harmadik pont b" pontja a következõ:
Az állandó hadsereg és a fegyveres erõ különleges osztagainak (rendõrség, csendõrség, határrendõrség, stb.) eltörlése s helyettesítése a felfegyverzett proletariátus osztályhadseregével, a burzsoázia lefegyverezése."

Az ötödik pont minden földnek állami tulajdonba vételét követeli. A birtokba vett földterületet nem annak használója és családtagjai mûvelik meg, azt a falusi tanácsok munkálják. Erélyes küzdelem a földosztás ellen. A hatodik pont így hangzik: A bankok proletár-államosítása, az összes betétek és letétek lefoglalása."

A fenti idézetek is bizonyítják, hogy a zsidó kommunista Kun Béla elég radikálisan követelte a kommunizmusnak Magyarországra való átültetését. A szociáldemokrata párt tehát nem vásárolt zsákbamacskát, hanem gyáván átadta a hatalmat annak a kalandornak,

aki akkor még a gyûjtõfogház lakója volt. Féltek tõle, tehát behódoltak neki. Azok a pártok azonban, amelyek nem merik felvenni a küzdelmet és amelyek behódolnak a szélsõséges zsidó követeléseknek, azok gyengék és méltatlanok arra, hogy összekapcsolódjanak akár egy néppel, akár ennek a népnek csak egyetlen társadalmi osztályával is.

De az egyesülést illetõen Kun Béla még az alábbi három pontot küldötte meg a szociáldemokrata pártnak, amelyet az el is fogadott. Ez a három pont a következõ:

1. A forradalmi elemek közös konferenciája a ezen megvitatása az általam ajánlott platformnak.

2. A maximális pártprogram átalakítása olyképpen, hogy abba felveendõ volna:
a.) az imperializmusnak, mint a kapitalizmus külön stádiumának értékelése, a kapitalizmus csõdjének megállapítása; állásfoglalása az államszocializmus vagy államkapitalizmus ellen;
b.) a proletariátus viszonya az államhoz. A mi követelésünk természetesen a tanácsköztársaság;
c.) az átmeneti program a fent kifejezettekhez képest való átalakítása.

3. Bekapcsolódás a forradalmi Internacionáléba.

A fenti három pont ismeretében a magyarországi szociáldemokrata párt még azzal sem védekezhet, hogy nem ismerte a kommunisták követeléseit. Mert ismerte, amint azt az õs-szociáldemokrata Weltner Jakab bevezetésével ellátott, összefoglaló egységokmánytár bizonyítja. Kun Béla levele végén még büszkén hivatkozik oroszországi múltjára és azután abban a reményben zárja a levelét, hogy ez az „egység" meg is valósul. Az egység mint azt tudjuk létre is jött s a szociáldemokraták egy-két ember kivételével nagyon jól érezték magukat abban az egységben, amely Magyarországon az ázsiai kommunizmus 133 napos uralmát jelentette. De nézzük tovább ezt az érdekes könyvet. Az utolsó fejezetet Lukács György írta. Fejezetét az alábbiakkal kezdte:

„1919 év március hó 21-ike történeti jelentõségû nap nemcsak a magyarországi proletariátus életében, hanem a világforradalom fejlõdésében is. Röviden összefoglalva : a forradalmat magát megelõzõ, a forradalmat magát lehetõvé tevõ az történt meg akkor, ami Oroszországban másfél évi nehéz küzdelem, proletár testvérharc után következett csak be. A szociáldemokrata párt fenntartás nélkül elfogadta cselekvései alapjául a kommunista bolseviki programot"

Írásában ez a szociáldemokrata kommunista szalonszéplélek nem ítéli el, hanem szükségesnek tartja a rombolást:

„Rövidlátó és kispolgári gondolkodók számára itt valami ellentmondásféle látszik: mintha a társadalom krízise a proletariátus rendszeresen romboló munkájával kapcsolatban igazán csak most kezdõdnék. De a valóságban építés és rombolás éppen úgy szervesen összeforrottak és elválaszthatatlanok egymástól, mint az élet és a halál, mint az összes ellentétek, amelyeknek összeegyeztetésén hasztalan töri a fejét a kispolgári gondolkozás. Ahogy most a proletariátusnak mindent romboló cselekedetében, mellyel a burzsoá állam fizikai és szellemi elnyomó szerveit összetöri, a legnagyobb és legtisztább építõ erõk nyilvánulnak meg, úgy volt a letûnt évek, sõt mondhatnók, évtizedek krízise, a proletárforradalom igazi elõkészítõje".

A magyarországi kommunizmus elméleti írója írása végén megindokolja a két párt egyesülésének szükségességét és az alábbi szavakban hajtja meg zászlaját a szociáldemokrata párt vezetõi elõtt:

A pártok megszûntek csak egységes proletariátus van; ez ennek az egyesülésnek a döntõ elméleti jelentõsége. Ha az új egyesülés pártnak nevezi magát, a párt szónak most egészen más értelme van, mint eddig volt. Nem egy vegyes alakulat többé különbözõ osztályokból, mely mindenféle erõszakos vagy megegyezéses eszközökkel igyekszik céljainak egy részét az osztályokra szabott társadalomban keresztülvinni. A párt ma az egységes proletariátus egységes akaratának végrehajtó szerve. A szocializmusnak az a krízise, mely a pártmozgalmak dialektikus ellentmondásaiban jutott kifejezésre, véget ért A proletár mozgalom átlépett új fázisába: a proletáruralom fázisába. A magyar proletariátus hatalmas tette, hogy végleg átsegítette a világforradalmat ebbe a fázisba. Az orosz forradalom megmutatta, hogy a proletariátus kezébe képes ragadni a hatalmat és képes megszervezni az új társadalmat. A magyar forradalom megmutatta, hogy ez a forradalom proletár testvérharc nélkül lehetséges. Ezzel a világforradalom mindig elõrehaladottabb állapotba jut. Dicsõség a magyar proletariátusnak, hogy erre a vezetõ szerepre: saját vezéreinek és a világproletariátusnak vezetésére erõt bírt önmagából meríteni".

A fentiekben részletesen ismertettük a szociáldemokraták és kommunisták egyesülésének elõzményeit a szociáldemokrata Weltner Jakab által összeállított egységokmány gyûjteménybõl. A szociáldemokrata párt ezt az egységokmányt a kommunizmus óta eltelt két hosszú évtizeden át titkolta és tagadta. Nem foglalkoznánk ezzel a szomorú üggyel akkor, ha az elmúlt két évtized alatt azt láttuk volna, hogy a szociáldemokrata párt vezetõsége belátta volna tévedését és szakított volna múltjával. Ez a kívánságunk és ezt tudjuk is azonban a lehetetlenség határán mozog. A magyarországi marxizmus annyira össze van nõve múltjával és a zsidósággal, és a nemzetköziséggel, hogy az ezen dolgokkal való szakítás úgyis csak hamis ábránd és csalóka látszat volna. Az a változás, ami az utolsó két esztendõ során végbement a szociáldemokrata párt portáján azt sem nevezhetjük másnak, mint látszanak. A két év elõtt kibocsátott szakszervezeti felhívás nem hagyott mélyebb nyomot a magyar közönség lelkében és nem erõsítette meg a szociáldemokrata pártot.

A párt egész elmélete és szellemi felépítettsége Marx tanain nyugszik. Marx pedig maga is zsidó volt. De zsidó volt a marxizmus minden jelentõsebb írója, ideologistája és politikusa is. Ha pedig a szociáldemokrata párt a megváltozott idõk kényszerítõ körülményeinek hatása alatt le akarna lépni az Internacionálé alapjairól, akkor elveszítette egész létjogosultságát. Akár így, akár úgy, a marxizmus nemcsak Magyarországon, de az egész világon megbukott A szociáldemokrata párt helyzetét súlyosbítja az a tény, hogy ezúttal nem polgári pártok parlamenti csatájáról, nem választási küzdelmek korteshadjáratáról, hanem az európai kultúrát támadó és védõ két világnézet harcáról van szó. Az európai marxizmus megbukott, és annak nagy letéteményese, a bolsevista Oroszország most vívja utolsó csatáját a keresztény Európában az egyesült német, olasz és magyar csapatok ellen. Mire ezek a sorok napvilágot látnak, talán már a horogkeresztes zászlót lengeti a hideg északi szél a Kreml tornyain. És ez utolsó pillanatát jelenti az Európában még feltalálható marxista pártoknak.

A történelem kulcsa: az igazság. Sokáig el lehet ködösíteni a valóságot, hosszú évtizedeken át lehet hazudni, lehet leplezni hamis énünket, térképek változhatnak, de az igazságukban megalázott népek és az üldözött világnézetek egyszer mégis gyõzedelmeskednek a hazugság ellenében.

A marxizmus szükséges rossz volt abban az átmeneti állapotban, ami a liberalizmus és a nemzetiszocializmus hat évtizede között múlt el. Az európai szociáldemokráciának minden eszköze rendelkezésére állott, hogy a háború utáni tíz esztendõben megtartsa azt a hatalmat, amelyet a háború után szerzett Az európai szociáldemokrácia azonban gyengének bizonyult úgy Magyarországon, mint késõbb Németországban, avagy Franciaországban. Ellentétben állt a polgári gondolkozással, de a veszély órájában gyávábbnak bizonyult a hálósipkás gondolkozása nyárspolgárnál is. Magyarországon ijedtségtõl elszorult lélegzettel állítottak be a gyûjtõfogházban összefogott kommunistákhoz, Németországban pedig csak Hitler Adolf mozgalma akadályozta meg õket abban, hogy átadják a hatalmat a mindjobban elõtérbe nyomuló kommunistáknak. Franciaországban a népfrontkormány uralma alatt mutatták meg, hogy milyen alkalmatlanok a kormányzásra. Büszkeségük a zsidó Blum Leó miniszterelnöksége alatt közös népfrontot alakítottak Moszkva ágenseivel és ezzel betetõzték Franciaország tragédiáját.

A marxizmus, és ezzel az európai szociáldemokrácia végképp csatát vesztett...

Az ellenforradalmak

Történelmi távlatból nézve az 1918-19-es évek eseményeit, megállapíthatjuk, hogy a magyarságban megvolt az az életerõ, hogy a pillanatnyi ájulás után magához térve leszámoljon úgy a Károlyi-kormány, mint a Tanácsköztársaság õrjöngõ megszállottaival. Sajnos, az elsõ ellenforradalmi kísérletek Gömbös Gyula megállapítása nem jártak sikerrel, mert ebben az idõben még hiányzott az a valaki, aki egy kézben fogta volna össze az igazi magyar ügyért harcoló és életüket is áldozni tudó férfiakat Gömbös Gyula akkor vezérkari százados 1920-ban megjelent feljegyzéseiben érdekes markáns szavakkal írta meg a magyar ellenforradalmak történetét és azok elõzményeit Még túlságosan benne voltunk a liberális eszmekörben és nem láttuk azt a.veszélyt, amelyet számunkra a kommunista vezérekkel paktálgató Károlyi arca jelentett.

A nemzetközi marxizmus veszedelmes és súlyos következményekkel járó galád munkát végzett a frontokon. Fellázította a hadsereget s a frontokról haza érkezõ magyar századokat nem az ellenség, hanem az õszirózsás forradalom zsidó politikai megbízottai szerelték le a magyar határon. Az öntudatra ébredés pillanata csak 1919 március 21-én következett el. Igaz, hogy addig is voltak próbálkozások, sõt a MOVE-ban Gömbös Gyula és tiszttársai a leghatározottabban szembeszálltak a Károlyi-kormány politikájával. A MOVE 1919. január 19-i országos közgyûlésén a budapesti Gólyavárban Gömbös a legerélyesebben követelte a kormány távozását, minek következtében a kormány a MOVE-t feloszlatta, s az egyesület vezetõi ellen elfogatóparancsot adott ki. Gömbös Gyula ekkor barátaival Bécsbe utazott és onnan irányította a magyar ellenforradalmat. Bécsben megalapították a Bécsi Magyar Futárt" amely a kommunizmus alatt nacionalista alapon álló magyarság egyetlen olvasmánya volt. Bécsi Magyar Futár 1919. március 26-iki számában Gömbös Gyula Magyarország bolsevista kormánya Leninnel szövetkezett" cím alatt foglalkozott a hazai állapotokkal és többek között a következõket írta:

De jönni fog a bosszúállás órája is, amikor a nép ítéletet kell hozzon azok felett, akik az országot tönkretették és nemzeti mivoltától megfosztották. Ekkor majd ott fognak állni mindazok, akik a politikát öncélnak tekintve hit és meggyõzõdés nélkül feladták hazafias

álláspontjukat és azokhoz csatlakoztak, akiktõl nagyobb anyagi hasznot reméltek."
Egy másik cikkében a következõket írta:
Ha már az október 31-iki forradalmárokat nem tekinthetjük igazi hazafiaknak, úgy még kevésbé mondhatjuk ezt a március 22-iki forradalmárokra. Amint az október 31-iki forradalom hatalmi örökösei gyászmagyarok, mert félrevezették a népet nemzeti jelszavak hirdetésével, azonképpen a március 21-iki forradalmárok gyász-szocialisták, mert mindennél inkább csak a nép érdekét nem szolgálták.

Igen, mi szocialisták vagyunk, magyar nemzeti szocialisták. (1919-ben írta ezeket a szavakat Gömbös.) Mi nem a nép alacsony ösztöneit hívjuk segítségül, mi egy keresztény világban nevelt magaserkölcsû népet akarunk szövetségesünknek."
1919. július 31-én már megpecsételtetett a magyarországi Tanácsköztársaság sorsa. Augusztus 1-én Kun Béla még az utolsó csepp vérig való kitartást hirdette, de délután 5 órára már összehívták a fõvárosi 500-as katona és munkástanácsot. Rónai Zoltán zsidó népbiztoshelyettes még mentette a menthetõt, de már késõn. Délután lemondott a Tanácsköztársaság és kinevezték az új szociáldemokrata kormányt, melynek 12 minisztere közül 4 népbiztos volt, azaz kommunista.

Rohantak az események és már csomagoltak Kun Béláék. A szociáldemokrata párt a kommunistákkal való újbóli megegyezés alapján az alábbi kabinetet állította össze:

miniszterelnök: Peidl Gyula,
belügyminiszter: Peyer Károly,
külügyminiszter: Ágoston Péter,
hadügyminiszter: Haubrich József,
kereskedelmi Miniszter: Dovcsák Antal,
munkaügyi miniszter: Szabó Imre,
közoktatási miniszter: Garbai Sándor,
igazságügyminiszter: Garami Ernõ,
földmûvelési miniszter: Takács József,
pénzügyminiszter: Miakics Ferenc,
közélelmezési miniszter: Knittelhoffer Ferenc,
nemzetiségi miniszter: Knaller Viktor.

A 12 miniszter közül 4 népbiztos volt és 8 szociáldemokrata, tehát a magyar nép a legnagyobb bizalmatlansággal fogadta a szocialista-kommunista pártnak ezt "a különös összeállítását, mert végeredményben az volt a.célja, hogy átmenetileg biztosítsa az osztályuralmat. Hogy ez a kormány milyen ellenfele" volt Kun Béláéknak, azt legjobban bizonyítja az a tény, hogy Peyer Károly a magyarországi szociáldemokrata párt jelenlegi fõtitkára és országgyûlési képviselõ a kisujját sem mozgatta a kommunista népbiztosok õrizetbevétele végett, sõt... sõt mikor már mindenki tudta, hogy a Tanácsköztársaság fõkolomposai csomagolnak, akkor különvonatot engedélyezett számukra és az alábbi utasítást küldötte a magyar határõrség királyhidai parancsnokságának:

2745 sz. Aug. 2, 7 h. 30 m. Igen sürgõs!
Petersren, határõrség parancsnoka,
Királyhida.
Ma éjjel 11 órakor Kelenföldrõl elindult különvonaton a magyar kormány által kiadott engedélyek alapján egyes népbiztosok és azok családtagjai Ausztriába utaznak. Szíveskedjék az illetõket megvizsgálni én amennyiben 10.000 koronánál nagyobb értékû pénzt és ékszereket egy-egy családnál találnak, a többletet lefoglalni és jegyzékbe venni. A

vizsgálatot illetõleg utalandó arra, hogy ezt a magyar kormány rendelte el és amennyiben segítségre lenne szükségük, a kormány bécsi követe útján fogja azt kiutalni. Vizsgálatnál a legnagyobb elõzékenység tanúsítandó. A lefoglalt értékek a belügyminiszternek haladéktalanul beküldendõk. Az eljárásról holnap reggel távbeszélõjelentést kérek.
Látta: Peyer Károly.
Rózsa József.
belügyminiszter.

Reggel megérkezett a jelentés, amely közölte, hogy a menekülõ népbiztosoknál 47.800 koronát találtak, s a tízezer koronán felüli összegeket és ékszereket, továbbá óriási szivar és dohánykészletet elvették a menekülõktõl. Késõbb kiderült, hogy a magántulajdont megvetõ vörös népbiztosok Ausztriába való menekülésük alkalmával az Osztrák-Magyar Bank budapesti fõintézetétõl 23 millió koronát vittek magukkal.

Másnap a szociáldemokrata Peidl-kormányt lemondásra kényszerítették és ezzel megkezdõdött a 133 napos rémuralom felszámolása.

Befejezés

Az elõbbi fejezeteken a tények és adatok alapján összeállított történelmét nyújtottuk a 133 napig tartó magyarországi tanácsköztársaság cselekedeteinek és tetteinek. A magyar közönség legnagyobb hibája, hogy hamar felejt és hamar megbocsát. Húsz esztendõ alatt elfelejtettük a magyarországi szovjet vezetõinek bûneit és országromboló gazságait. Azt hittük, hogy Magyarország és Európa felõl már elmúlt a kommunizmus veszélye, pedig az utolsó húsz esztendõ alatt hol itt, hol ott lobbant fel Európában és az egész világon a kommunizmus vörös lidércfénye. Mindannyian emlékezünk még a Moszkvából támogatott spanyolországi kommunisták szörnyû cselekedeteire és ma már tudjuk, hogy mit mûveltek az ázsiai kommün megszállottjai Oroszországban, Mexikóban és általában az egész világon, ahol gátlás nélkül érvényesült a befolyásuk.

Történelmi tény, hogy elõször Magyarország számolta fel a bolsevizmust. Azután Olaszország vetett véget a marxista világszédelgésnek, akkor, amikor Mussolini feketeingesei vették át a hatalmat Itália fölött Rendre, következett Németország, ahol Hitler Adolf barnaingesei hosszú 14 esztendeig küzdöttek a Németországot szinte megszállva tartó zsidó marxisták ellen. 1983. január 31-ke azonban megszüntette a németországi marxizmust és véget vetett a Német Birodalmat kiuzsorázó keleti zsidóság uralmának.

A német nemzetiszocializmus fegyverrel sietett segítségére Franco tábornoknak, midõn az felemelte a spanyol nemzeti gondolat zászlaját Madrid és Barcelona Moszkvából odaszármazott népbiztosai ellen. A kommunizmust Hitler Adolf segítségével sikerült kiszorítani a szûkebb értelemben vett Európából. De a kommunizmus vezetõi még ekkor nem adták fel a reményt és Oroszországban kezdték ismét a fegyverkezést a keresztény Európa és a keresztény kultúra ellen. A Német Birodalom vezére a német-orosz háború kitörésének elõestéjén hatalmas beszéddel indokolta meg a német csapatok szovjetellenes lépésének az okait. A beszédbõl kitûnik, hogy Oroszország végcélja az európai államok elnyomása volt és hogy az orosz bolsevizmus ennek a célnak az érdekében eddig soha nem látott módon növeli és fegyverezi fel hadseregét. A német csapatok megindulása után pár nappal a magyar hadsereg is csatasorba állott és azóta a német és olasz bajtársaikkal

szövetkezve vívja a maga csatáját Sztálinék vörös martalócai ellen.

Ez a háború amint az eddigi jelek mutatják kemény és kíméletlen lesz. Itt nem nemzetek, hanem két világnézet vívja a magú döntõ csatáját, amelynek kimenetele nem lehet kétséges.

Az európai civilizáció eddig minden veszedelemmel megbirkózott.

Mi magyarok különösen büszkék vagyunk arra, hogy aktív résztvevõi vagyunk ennek az új kereszteshadjáratnak. amely bár sok áldozatot követel, mégis nemes és dicsõ küzdelem, melyben nemcsak a magyarság, hanem egész Európa létérõl és jövõjérõl van szó.

VIKTÓRIA!

Forrásmunkák

Dr. Szabó László: A bolsevizmus Magyarországon.
Hefti Richárd: Adatok az ellenforradalom történetéhez
Váry Albert dr.: A vörös uralom áldozatai Magyarországon.
Fiala-Nyékhegyi: A magyar sajtó igazi arca.
Gömbös Gyula: Egy magyar vezérkari tiszt feljegyzései a forradalomról.
Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen.
Hermann Fehst-Bosnyák Zoltán: Bolsevizmus és zsidóság.
Fraccaroli: Magyarország a bolsevizmus alatt.
Weszprémy: A magyarországi zsidók statisztikája.
Dietrich Eckart: Auf gut deutsch... stb. stb. dolgoztak . . .

Az alábbi következõ képek a magyarországi kommunisták mûködésérõl készültek. Nézzétek és okuljatok. mert a fényképezõgép lencséje nem hazudik. Ez volt az õ munkájuk, így dolgoztak õk, a bolseviki világnézet magyarországi megszállottjai.

A munkástanács" elnevezésû, de alapjában szedett-vedett népség ülése az országház nemes patinájú üléstermében. Az elnöki emelvényen pózol Garbai Sándor. Kommunista jelvényekkel, sarlóval, kalapáccsal és a hírhedt ,,vörös ember"-rel tette tönkre a magyar országgyûlés világhírû üléstermének klasszikus összhatását a vörös alkotó fantázia". Mindennél többet mond, hogy a kommunista jelvények között ott szerepel a szabadkõmûvesség szimbóluma is, a háromszög a körzõvel!

A hungarista mozgalom kiadványai

A HUNGARISTA MOZGALOM kiadásában megjelent újranyomtatott történelmi politikai könyvek kaphatók a kiadó címén, az amerikai dollárnak megfelelõ valuta elõzetes megküldése mellett:

1./ Szálasi	Alapvetõ munkája és három beszéde, Út és Cél 1935..	5.50
2/ Szálasi	Nagytér, élettér, vezetõnép II. kiadás.	1.50

3./ Szepesi	Mohácstól Budaörsig /Habsburgokról történelmi tanulmány/.	10.00
4./ Istóczy	Országgyûlési beszédek /Zsidókról 1875-1876/	8.00
5./ Istóczy	Emlékiratfélék és egyebek /1911/.	4.00
6./ Barry	A tiszaeszlári bûnper 1933 /Solymosi Eszter gyilkossági pere/	13.00
7./ Munczi	Muraköz története /Csáktornya/.	1.50
8./ Albrecht	Tíz év a vörös pokolban 1939 /Hithû kommunista kiábrándulása/	8.00
9./ Assed bey	Összeesküvés a világ ellen /Cseka és a GPU rémtettei/.	8.00
10./ Csiszár	A sátán komisszárjai /Magyarázat 1956 megértéséhez/.	8.00
11./ Milotay	Egy élet Magyarországért /Ami Horthy önéletrajzából kimaradt/.	8.00
12./ Mühlfeith	Prónay, Zadravetz, Héjjas, A nemzet megújhodás jegyében /Nagyalakú képes emlékalbum szöveggel, mûbõrkötésben 1921	20.00
13./ Dr.Goebbels	Kommunizmus álarc nélkül /Elmondta az 1935. birodalmi pártnapon/.	1.50
14./	Magyarország vármegyéi 1939.	5.00
15./ Bosnyák	Istóczy Gyõzõ élete és küzdelmei.	5.00
16./ Dr.v. Endre	A zsidókról /A berni per tanulsága alapján/	5.00
17./ Fiala	Így dolgoztak! /A magyarországi kommunizmus 133 napja/..	5.00
18./Szálasi	A hungarizmus harmadik könyve /A háború végén már nem kerülhetett kinyomtatásra!/	